

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2012. ■ GODIŠTE VI ■ BROJ 36 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

Nacionalno hodočašće u Rim (str. 2)

DOGAĐAJNICA 2

Hodočašće vjernika
Požeške biskupije u Rim

Otvorena Godina vjere
u Požeškoj biskupiji

Proslava sv. Terezije Avilske

ŽIVOT MLADIH 16

Bdjenje mladih požeških župa
u oči blagdana Svih Svetih

Hodočašće dječjih zborova
sv. Tereziji Avilskoj

Biskupija dodijelila stipendije
učenikima i studentima

OBITELJ 19

Obitelj Ivica i Verice Hrmo
iz župe Lipovljani

GOSPODARSTVO 20

Željko Ivanišević, poduzetnik
iz župe Bezgrješnog začeca BDM

ŽUPNI SLIKOPIS 21

Župa sv. Jurja u Vrbovi

KULTURA 22

Održane Orguljaške večeri
u Požeškoj katedrali

VJERNICI POŽEŠKE BISKUPIJE NA ČELU S BISKUPOM ŠKVORČEVIĆEM SUDJELOVALI NA NACIONALNOM Papa Benedikt XVI:

»Dragi hodočasnici iz Hrvatske s hrabrošću svima

Od 5. do 9. studenog organizirano je Nacionalno hodočašće u Rim prigodom Godine vjere u znak zahvalnosti papi Benediktu XVI. za prošlogodišnji pastoralni pohod Hrvatskoj. Požeška biskupija pridružila se hodočašću na kojem su pod vodstvom biskupa Antuna Škvorčevića sudjelovali svećenici, novozaređeni đakoni, bogoslovi i drugi vjernici, predstavnici svih dijelova biskupije. Imali su vlastiti program, a zajedno sa svima drugima iz Hrvatske bili su na audijenciji sa Svetim Ocem, 7. studenog i svetoj misi u bazilici sv. Petra, 8. studenog.

Piše: Marijan Pavelić

Molite u obitelji

Više od 5.000 hodočasnika iz Hrvatske, na čelu sa svojim biskupima i oko 200 svećenika po lijepom, sunčanom vremenu ispunilo je Trg sv. Petra 7. studenog te radosno dočekalo papu Benedikta XVI. Nakon pozdrava izrečenih na različitim jezicima, svećenik Miroslav Vidović, djelatan u Rimu, pozdravio je sve hodočasnike iz Hrvatske te proglasio Psalam 42, na čiju je temu progovorio Sveti Otac u svojoj katehezi, podsjećajući da je čovjek po čežnjama svoga srca biće koje nadilazi sama sebe. Obraćajući se na hrvatskom jeziku papa Benedikt XVI. je rekao: "S posebnom radošću pozdravljam vas hodočasnike iz Hrvatske, koji ste došli, predvođeni vašim pastirima, zahvaliti za moj apostolski pohod vašoj domovini prošle godine. Naš je susret u Zagrebu bio u znaku obitelji; vaš dolazak u Rim je u Godini vjere, netom po svršetku Biskupske sinode o novoj evangelizaciji. Obitelj, vjera i evangelizacija nerazdvojno idu zajedno. To sam vam i rekao na svetoj misi prigodom Nacionalnog susreta hrvatskih katoličkih obitelji: 'Kršćanske su obitelji temelj za odgoj u vjeri, za izgradnju Crkve kao zajednice i za njezinu misionarsku nazočnost u najrazličitijim

životnim situacijama'. Dragi prijatelji, pozivam vas da molite u obitelji i za obitelj. Kada sutra budete u ovoj bazilici slavili euharistiju te na grobu apostola Petra ispovjedili svoju vjeru, sjetite se svih onih koji su vam je predali. Isto tako znajte i vi s hrabrošću svima posvjedočiti radost i ljepotu vjere u Isusa Krista. Od srca blagoslivljam sve vas i vaše najmilije. Hvaljen Isus i Marija!"

Susret Pape s hrvatskim biskupima

Na kraju audijencije svi hrvatski biskupi kratko su se osobno susreli sa Svetim Ocem, a predsjednik i potpredsjednik HBK Marin Srakić i kardinal Josip Bozanić uručili su Njegovoj Svetosti u kožu uvezanu monografiju o njegovu prošlogodišnjem pastoralnom pohodu Hrvatskoj.

Sljedećega dana, 8. studenog svi hrvatski hodočasnici sudjelovali su na euharistijskom slavlju u bazilici sv. Petra koje je predvodio kardinal Josip Bozanić, a homiliju održao predsjednik HBK Marin Srakić. Predstavio je lik sv. Petra, prikazao ulogu njegovih nasljednika u životu Crkve i hrvatskog naroda te pozvao na obnovu vjernosti prema Isusu Kristu i njegovu namjesniku na zemlji. Nakon slavlja hrvatski veleposla-

nik Filip Vučak primio je hrvatske biskupe u nedalekim prostorima veleposlanstva.

Duhovna povijest

Hodočasnici Požeške biskupije imali su prvo svoje zajedničko liturgijsko slavlje 6. studenog u bazilici sv. Marije Velike. Starodrevna Marijina crkva odjekivala je pjesmom „Kraljice svete krunice“ koju su sviranjem i pjevanjem predvodili bogoslovi. Biskup Antun Škvorčević je u pozdravu kazao hodočascima da se nalaze u najstarijoj Marijinoj crkvi na zapadu, izgrađenoj nakon proglašenja dogme o Marijinu Bogomajčinstvu 431. godine na saboru u Efezu, da su u njoj brojni vjernici tijekom 15 njezinih stoljeća, sjedinjeni s Marijom, obnavljali svoju vjeru i životno predanje njezinu Sinu Isusu Kristu, jedinom Spasitelju čovjeka. Potaknuo ih je da se i oni pravim raspoloženjem svoga hrvatskog srca uključe u tu duhovnu povijest te mole za osobnu jakost u vjeri, za obitelji u Požeškoj biskupiji i cijeloj Hrvatskoj.

Marijina vjera

Homiliju je biskup započeo riječima naviještenog evanđelja u kojem Elizabeta upućuje pohvalu Mariji: „Blažena ti što povjerova da će se ispuniti na tebi što ti je rečeno od Gospodina.“ Protumačio je značenje vjere Marije, jednostavne nazaretske djevojke i njezine suradnje s Bogom na djelu spasenja u Isusu Kristu. Spomenuo je da i ova velebna bazilika na svoj način svjedoči o veličini njezine vjere u službi Božjeg ostvarenja novog čovjeka i svijeta, koji se njezinim zagovorom i primjerom trajno događao na ovom svetom mjestu u hodočascima ojačanima u vjeri.

Hrvatske uspomene

Kazao je da svod ove bazilike, pozlaćen nakon otkrića Amerike u 15. stoljeću, svjedoči o zlatnim srcima koja su se ovdje njezinom pomoću preobražavala. Biskup je podsjetio na brojne hrvatske uspomene vezane za ovu slavnu baziliku, od sv. Ćirila i Metoda koje je ovdje u 9. stoljeću primio papa Hadrijan, odobrivši im liturgijske knjige na slavenskom jeziku, što je imalo određeno značenje za odobrenje liturgijskih knjiga i na hrvatskom jeziku i glagoljskom pismu s njihovim nemjerljivim utjecajem na hrvatsku kulturu. Spomenuo je biskup papu Piju V. i njegov grob u bazilici, podsje-

Hodočasnici
Požeške biskupije
ispred bazilike
Svete Marije Velike

HODOČAŠĆU U RIMU

svjedočite radost i ljepotu vjere u Isusa Krista«

tivši da je on pokrenuo kršćanske vladare na obranu od Osmanlija te je izvojevana prva pobjeda kod Lepanta 1571., koju je isti papa pripisao molitvi svete krunice i čijim povodom je uveo blagdan Kraljice svete Krunice. Taj događaj biskup je povezao s domovinskim ratom u kojem su hrvatske pobjede izvojevala u znaku krunice. Još je biskup spomenuo papu Grgura koji je u bazilici sv. Marije Velike započeo u 6. stoljeću slaviti božićnu misu polnoćku koja se proširila po svem svijetu, a posebno je draga Hrvatima po bogatstvu pučkog izraza vjere u prelijepim božićnim pjesmama. Podsjetio je biskup i na relikviju betlehemske jaslca i na betlehemske pustinjake sv. Jeronima čiji zemni ostaci počivaju u bazilici, a koji je kao Dalmatinac prihvaćen od Hrvata kao njihov svetac. Spomenuo je grob pape Siksta V. podrijetlom Hrvata, čijom je brigom i darom izgrađena sadašnja hrvatska crkva sv. Jeronima u Rimu.

Svjedočenje vjere

Biskup nije izostavio istaknuti da su ovdje 1930. godine slavili svoju mladu misu dvojica kasnijih hrvatskih kardinala, bl. Alojzije Stepinac i Franjo Šeper, te podsjetio na raspoloženje srca i žar vjere kojim je mladi Alojzije, prinoseći prvi puta ovdje Isusovu nekrvnu žrtvu, sjedinio s njome sama sebe i kasnije kao zagrebački nadbiskup crpio iz nje snagu u progonu i mučeništvu za vrijeme bezbožnog komunističkog sustava. Biskup je pozvao hodočasnike da se sjedine s tim hrvatskim svjedočanstvom vjere, da mu dodaju svoje pročišćeno opredjeljenje vjere te da na ovom slavlju iskuse ljepotu i izraze zahvalnost što pripadaju Isusu Kristu u Crkvi Katoličkoj, u svojoj Požeškoj biskupiji. Biskup je povjerio Isusovoj Majci sve ono što su požeški hodočasnici donijeli u srcima i zamolio je da svojim zagovorom prati 15-godišnju požešku mjesnu Crkvu na njezinu daljnjem putu i pomogne u ostvarivanju njezina poslanja.

U Papinskom hrvatskom zavodu

Hodočasnici Požeške biskupije imali su svoj drugi zajednički program 7. studenog u crkvi sv. Jeronima u Rimu. Biskup Škvorčević je u pozdravu spomenuo vjernicima da nakon prijednevnog snažnog iskustva širine pripadnosti Katoličkoj Crkvi na općoj audijenciji s papom Benediktom XVI., sada se u crkvi sv. Jeronima na svoj način susreću s Crkvom koja živi u hrvatskom narodu, čiju je prisutnost u Rimu prikazao rektor Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima msgr. Jure Bogdan, protumačivši povijest crkve i s njome povezanih ustanova. Biskup je pozvao hodočasnike da u crkvi svetog svećenika Jeronima, pokraj Zavoda u kojem su kao studenti boravili brojni hrvatski svećenici, posebno mole za svećenike, đakone i bogoslove Požeške biskupije.

Dobri Božji suradnici

U homiliji biskup je istaknuo nježnost koju sv. Pavao očituje prema Filipljanima u dnevnom liturgijskom čitanju, ali i odlučnost u pozivu da sa strahom i trepetom rade oko svoga spasenja. Dodao je da je osobito svećenicima potreban nutarnji žar, ustreptalost srca za vlastito stanje s obzirom na Isusa Krista i povjerenje im ljude. Rekao je da su pozvani raditi u svijesti da je, kako kaže sv. Pavao, Bog taj koji izvodi u vjernicima i htjeti i djelovati. Upozorio je na Isusov evanđeoski izazov o čovjeku kao biću izgradnje te je rekao kako Sin Božji poštuje ljudsku slobodu i poziva svakog čovjeka, pa tako i svećenike, da dobro odmjere kojim sredstvima žele dospjeti do punine svoga postojanja, do konačne svoje

izgradnje, te ih potiče da idu putem vjernosti njemu, jedinom moćnom snagom svoga križa i uskrsnuća u njima pobijediti nemoć zla i samu smrt. Istaknuo je primjer sv. Jeronima koji je sav živio od Riječi i potpuno se predao u službu Riječi kako bi je približio ljudima da u njima pobijedi Isus Krist. Naglasio je da se u suvremenim hrvatskim okolnostima ne može ozbiljnije ostvarivati evangelizacija ako u svećenicima ne bude živa i moćna ta Riječ, sam živi, uskrsli Isus Krist. Pozvao je nazočne svećenike da u Godini vjere hrabro provjere što ih priječi da rastu u osobnoj izgradnji kako bi mogli biti dobri Božji suradnici u izgradnji povjerenog im naroda.

Pri svršetku svete mise biskup je predvodio Molitvu za dar vjere, zahvalio rektoru Bogdanu za gostoprimstvo u crkvi sv. Jeronima i poželio hodočasnici da u Hrvatsku donesu srce bogato Božjim dobrima čije su tragove slijedili u Rimu. Požeški hodočasnici su na povratku u domovinu posjetili Orvieto i njegovu čuvenu katedralu te crkvu s. Lorenzo in Arari s poznatim freskama iz života sv. Lovre. ■

OTVORENA GODINA VJERE U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Tijekom Godine vjere u suvremenim okolnostima želimo se obnoviti u svijesti prave vjere i života u skladu s Božjim naumom

U predvečerje blagdana sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške katedrale i grada Požege, svečanim euharistijskim slavljem kojim je predsjedao požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević otvorena je Godina vjere u Požeškoj biskupiji. Uz biskupa Antuna koncelebrirao je nadbiskup i metropolit đakovačko-osječki msgr. dr. Marin Srakić, biskup srijemski msgr. Đuro Gašparović i biskup bjelovarsko-križevački msgr. dr. Vjekoslav Huzjak.

GODINA VJERE 2012 2013

Molitva i kateheza

Svečanom procesijom iz katedrale sv. Terezije u dvorište Doma pape Ivana Pavla II. počela je misa na otvorenom na kojoj su se okupili svi svećenici Požeške biskupije sa članovima župnih pastoralnih i ekonomskih vijeća, sestre redovnice, bogoslovi, vjeroučitelji i brojni drugi vjernici iz svih krajeva biskupije osobito iz Požeškog arhiđakonata. – S velikom vjerničkom poniznošću duboko

danah zahvaljujemo Bogu za 15. godišnje dragocjeno dobro zajedništva naše požeške mjesne Crkve i to u svijesti da je to zajedništvo dar uskrsloga Gospodina u snazi njegova Duha, te istovremeno s iskrenom i živom spremnošću prihvaćamo poziv pape Benedikta XVI. i otvaramo Godinu vjere. Tijekom svetog vremena koje započinje, želimo svoju pripadnost jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi obnoviti u svojoj mjesnoj Crkvi, učvrstiti, očistiti i posvjedočiti aktivnim sudjelovanjem na programima koje je oblikovalo prezbitersko vijeće i druga biskupijska tijela. U središtu naših nastojanja bit će svakodnevna molitva za dar vjere, kateheza dubljeg upoznavanja cjelovitog sadržaja vjere po Katekizmu Katoličke Crkve, nastojanje oko vjernosti Isusu Kristu u osobnom, obiteljskom i javnom životu. Sva naša Župna pastoralna vijeća primit će u ovom slavlju knjigu Katekizma Katoličke Crkve kao znak i poziv na zauzeto ostvarivanje poslanja navještanja i svjedočenja Isusa Krista raspetog i uskrslog, koje nam je povjereno u krštenju – kazao je biskup u uvodu slavlja.

Usmjeriti oči i srce

Na početku homilije biskup Antun je izrazio radost i zahvalnost Bogu za sve okupljene svećenike, bogoslove i sjemeništare, redov-

nike i redovnice roditelje i djecu. – Vi ste bogatstvo Božje ove naše Slavonije, bogatstvo našega grada. Bogu hvala za veliko djelo koje ste vi – istaknuo je biskup. Nadalje se prisjetio velikog događaja Drugog vatikanskog sabora i njegovih plodova, napose Katekizma Katoličke Crkve. – Drugi vatikanski sabor postavio je jake orijentire. Mi smo u vremenima u kojima kao da oni nestaju, te nam je Sveti Otac želio Godinom vjere usmjeriti pogled očiju i srca na one blagoslovljene sadržaje koji su napisani u svjetlu Duha Svetoga – kazao je biskup.

Obnoviti se

Spomenuo kako je u saborskim dokumentima istaknuto značenje Objave i njezina vrhunca u Isusu Kristu, njegova djela spasenja koje slavimo u svetoj liturgiji, Crkve kao živog organizma, tijela Kristova i zaključio kako se tijekom Godine vjere u suvremenim okolnostima valja obnoviti u svijesti prave vjere i života u skladu s Božjim naumom. Tumačeći evanđeoski tekst iz Markovog evanđelja, prispodobu o bezimenom mladiću koji je upitao Isusa „što mu je činiti da baštini život vječni“, biskup je primijetio da smo i danas svjedoci borbe za život u hrvatskom društvu, ali da je pitanje do kuda ona seže. Kazao je da je mladić koji dolazi Isusu, bio bogataš, da mu to nije bilo dostatno, tražio je više. – Željan je bio onoga što je Bog probudio u njegovu srcu, htio je život vječni. Borite se za materijalno da možete živjeti svoje ljudsko dostojanstvo, ali ne dopustite da vaša borba završi na tome, jer vi ste daleko dublja bića – naglasio je biskup Škvorčević.

Život i životarenje

Mladić iz prispodobе nije imao snage ostaviti svoje bogatstvo i poći za Isusom. No, evanđeoski tekst dalje donosi kako su ljudi poznata imena, Petar i njegovi ostavili sve i pošli za Isusom koji im obećava da će primiti puno više nego li su napustili. – Sve ono što je izvan Isusa Krista jest život, ali zapravo životarenje. Ali ono što je ukorijenjeno u njega, sigurno je život. Po svom krštenju ušli smo u baštinu njegove pobjede nad smrću, počela je njegova vječnost u nama, i kad ona tako počne u Hrvatskoj, neka nitko ne kaže da je to malo, ili da je to šala. Ako u meni i u tebi počinje Božja vječnost, kako se ne radovati i kako ne svjedočiti to drugima – upitao se biskup Škvorčević.

Čemu služi bogatstvo?

Tumačenje evanđeoske prispodobе biskup je zaključio riječima da je Bog stvorio materijalno bogatstvo, ne zato da vježbamo svoju sebičnost i u njoj potonemo, da naša sudbi-

MOLITVA ZA DAR VJERE

Gospodine Isuse Kriste! Svojim si učenicima otvorio vrata vjere i omogućio pristup božanskomu životu. Zahvaljujemo ti što si i nama udijelio taj dragocjeni dar, što si nas pridružio zajedništvu tvoje svete Katoličke Crkve u Požeškoj biskupiji.

Molimo te, umnoži nam vjeru! Pomozi da u snazi Duha Svetoga radosno živimo krsni savez s tobom, upoznemo cjelovit sadržaj naše vjere, odvažno je svjedočimo u župi i biskupiji, u obitelji i društvu te da je očituje mo djelima ljubavi. Na nedjeljnom sudjelovanju u svetoj misi ispuni nas snagom svoga križa i učini dionicima svoje pobjede nad smrću.

Tvojoj Presvetoj Majci i našim nebeskim zaštitnicima povjeravamo ustrajnost u pravoj vjeri, kako bismo primili nagradu vječnoga života. Koji živiš i kraljuješ, danas i uvijek. Amen.

na ide samo do kud seže materijalno, nego da ga upotrijebimo, podijelimo s drugima i na taj način idemo Isusovim putem, koji za nas nije dao tek nešto, nego sama sebe. – Taj ‘dati’ u materijalnom smislu velik je iskorak. U ovom trenutku nevoljne hrvatske situacije, gdje mnogi ostaju bez radnog mjesta i osnovnoga za život, izazovno je podijeliti s drugim i ono malo što imamo, da nitko ne živi ispod razine dostojanstva. To znači svojim životom biti za drugoga. Tako se pomiče život vječni, a snagu za takav način postupanja pronalazi se samo na koljenima, u molitvi, po kojoj nas može zahvatiti djelotvorna, oštra Božja riječ, i skrojiti na mjeru Isusovu – kazao je biskup. Dodao je kako nam Isusovo postupanje prema mladiću u današnjem evanđelju otkriva evangelizacijsku metodu kojom nam je nastupati u poslanju tijekom Godine vjere na svim razinama našega društva. Isus voli mladića, poštuje njegovu slobodu, poziva ga da – ako želi – počne živjeti na njegov način, obrazlaže mu zašto je to dobro, te ga poštuje i onda kad ga on napušta, istaknuo je biskup.

Ostaviti sve

Na kraju homilije biskup Antun pozvao je okupljene na svakodnevnu molitvu te kazao da to neće biti nimalo težak zadatak Godine vjere. – Onaj tko iskusi ljepotu duhovnoga, taj postaje sretan i počinje zračiti. Mislim da će Hrvatska po vama i po svima koji će se uključiti u programe Godine vjere zaista zračiti, ne mrakom koji neki svakodnevno gomilaju, nego svjetlom Božjim koje se može prelamati kroz naša srce i živote. Kako je lijepo biti kršćanin, kako je lijepo biti katolik, ali ne napola, nego cjelovito. Ostavi sve i budi njegov, pa ćeš vidjeti čuda! – zaključio je biskup Škvorčević.

Svakoj župi Katekizam

Poslije homilije slijedio je čin otvorenja Godine vjere, oglasila su se katedralna i sva druga zvona u Požeškoj biskupiji, a okupljeni vjernici upalili su svijeće na uskrasnoj svi-

jeći i zapjevali geslo Godine vjere „Umnoži nam vjeru“. Potom su, predvođeni biskupima ispovjedili vjeru Crkve Katoličke kako su nam je apostoli predali i tako se pridružili Svetom Ocu papi Benediktu XVI. i cijeloj Crkvi Kristovoj po svem svijetu. Nakon ispovijesti vjere biskup Antun je vodio župnike u Odboru za naviještanje Božje riječi svih župnih pastoralnih vijeća u Požeškoj biskupiji osobno predao knjigu „Katekizam Katoličke Crkve“. Povjerio im je da pod vodstvom župnika u Godini vjere iz Katekizma sustavno organiziraju katehezu u župama i navještaju Isusa umrloga i uskrsloga kako bi ga u snazi Duha bolje upoznali, pravom vjerom živjeli i javno svjedočili te postali dionici vječnosti. Čin predavanja Katekizma popraćen je himnom Godine vjere „Credo, Domine“, a nakon svake njegove kitice svi su nazočni pjevali geslo „Umnoži nam vjeru“.

Budite hrabri

Na svršetku euharistijskog slavlja biskup Antun je po prvi puta predvodio „Molitvu za dar vjere“ koju će svi vjernici svakodnevno moliti tijekom Godine vjere nakon svake svete mise u crkvi. Potom je biskup čestitao svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice katedrale i istoimene župe te grada Požege. – Neka svijetli svjetlo Isusove prisutnosti u vašem domu. Budite hrabri Isusovi učenici i svjedoci. Neka ti je blagoslovljena i sretna Godina vjere Crkvo požeška! – poručio je biskup. Misno slavlje pjesmom je pratio mješoviti katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljašku pratnju mo. Alena Kopunovića Legetina te uz sudjelovanje župnog zbora iz Davora i drugih župa.

Prije samog euharistijskog slavlja priređen je glazbeno-molitveni program za mlade koji je predvodio Želimir Žuljević,

vjeroučitelj Katoličke gimnazije u Požegi sa suradnicima. Svima okupljenima osobito se dojmilo svjedočanstvo obraćenja i dubljeg življenja vjere studenta Mateja Galića. Glazbeni dio pretprograma animirao je VIS Risus. Na kraju uvodnog dijela stalni đakon Zdravko Tičl prisjetio je sve okupljene vjernike na 15. godinu života i rada mlade Požeške biskupije. ■

PROSLAVA SVETE TEREZIJE AVILSKJE U POŽEGI

Prionimo obnovi osobnoga i obiteljskog, narodnog i crkvenog života

Piše: Lj. Marić i Z. Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Svečanom procesijom iz drevne crkve sv. Lovre prema požeškoj katedrali započela je proslava blagdana sv. Terezije Avilske zaštitnice katedrale, grada Požege i Katoličke klasične gimnazije u Požegi. Euharistijsko slavlje u koncelebraciji s domaćim biskupom msgr. Antunom Škvorčevićem, predsjednikom HBK i đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom msgr. Marinom Srakićem predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Alessandro D'Errico. U koncelebraciji je još bio generalni tajnik HBK msgr. Enco Rodinis te brojni svećenici predvođenim Stolnim kaptolom. Sudjelovali su vjernici iz Požege i okolice kao i učenici i djelatnici Katoličke klasične gimnazije i Katoličke osnovne škole, zatim predstavnici vojnih, policijskih, gradskih i županijskih vlasti.

Brojne nevolje

U pozdravnoj je riječi domaći biskup Antun Škvorčević apostolskog nuncija podsjetio da je došao u Slavoniju, dio Hrvatske koji još uvijek trpi od posljedica ratnih stradanja, oskudice i brojnih drugih nevolja, zbog čega se s ovih prostora iseljavaju, posebno mladi, u potrazi za radnim mjestom. -Molite s nama da nas sv. Terezija Avilska približi Bogu, da nas snaga Isusove ljubavi međusobno poveže u poštovanju, solidarnosti i slozi, te se

učvrstimo u neprevrtljivim Božjim nadama, a vodstvu ove zemlje daruje sposobnost da zauzetije traži rješenja za nevolje ljudi ovog kraja - poručio je biskup Škvorčević.

Duh Sveti preobražava

Nadbiskup Srakić u homiliji je kazao da je sv. Terezija Avilska živjela u teškim vremenima za Crkvu i društvo. -Što je mogla učiniti? Prepustiti se bujici svoga vremena? Ona je odlučila uložiti sve svoje talente uma i srca u obnovu onoga što je zaspalo, zastarjelo, neupotrebljivo. No ne svojim silama, nego potaknuta Božjim duhom kojeg je Isus obećao svojim učenicima - rekao je nadbiskup. Pozvao je sve nazočne da prione velikom djelu obnove osobnoga i obiteljskog, narodnog i crkvenog života pod vodstvom Duha Svetoga kako bi nas On odgojio u ljubavi, najvećoj snazi, kao što je to učinila i sv. Terezija.

- Duh Sveti može preobraziti našu zajednicu, da ona postane gorljiva zajednica u svjedočenju vjere i ljubavi prema Bogu i ljudima, otvorena prema svima. Bez toga Duha Svetoga Bog je daleko. Krist ostaje u prošlosti, evanđelje mrtvo slovo, a Crkva pogrešna organizacija, misije propaganda, autoritet vlasti... Čovječanstvo nošeno snagom Duha Svetoga dobiva snagu rijeka žive vode u pustinji, umjetnici dobivaju nadahnuće, tijelo dobiva dušu koja postaje spremna za velika otajstva. Zato u Godini vjere imamo zadatak ponovo otkriti Duha Svetoga - istaknuo je nadbiskup Srakić.

Što je sloboda?

Tumačeći novozavjetni tekst u kojemu sv. Pavao naviješta slobodu djece Božje nadbiskup Srakić je zapitao bismo li mi nazvali slobodnim nekoga lijenog, nediscipliniranog, oholog, tvrdoglavog, bahatog te ustvrdio da sigurno ne bismo. -Ali mnoštvo od toga se danas olako proglašava slobodom. Duh svojom snagom vodi Crkvu u čudesno putovanje i ne samo u teškim vremenima poput sv. Terezije Avilske nego i danas. Žive vode Duha Svetoga nisu prestale ni danas. Njegov dar

nije prestao ni danas. Mnogi ljudi to danas svjedoče, jer Duh Božji gradi po njima. Tamo gdje ima ljudi koji se zalažu za mir, za druge, koji su spremni učiniti sve da se maknu napetosti u životu tamo je Duh Božji. Tamo gdje se brine za obespravljenе i siromašne tamo je Duh Božji. Mi smo pred svojevrsnom revizijom naše vjere. Htjeli bismo ukloniti iz naših života ono što nije dobro. Učinimo to po zagovoru sv. Terezije snagom Duha Svetoga - poručio je nadbiskup Srakić.

Poziv laicima

Na svršetku prisutnima koje je sve toplo pozdravio obratio se apostolski nuncij u RH msgr. Alessandro D'Errico. Riječi zahvale za suradnju na lokalnoj razini uputio je predstavnicima vojnih, policijskih, državnih, županijskih i gradskih vlasti istaknuvši kako je suradnja važna unatoč ponekim različitim pogledima na neka pitanja. Nuncij D'Errico zahvalio je biskupu Škvorčeviću za poziv na slavlje i za bratsku srdačnost kojom je prihvaćen. Zatim je predstavio svoj tromjesečni rad u našoj domovini. Istaknuo je da ga osobito raduje sve što Požeška biskupija čini za odgoj i obrazovanje mladih te pozvao brojne vjernike laike da se ne boje aktivnije uključiti i svojim životom aktivnije živjeti duh Drugoga vatikanskog koncila, napose po pitanju zajedničkog nastojanja i dijaloga sa svim ljudima dobre volje u cilju općeg dobra i pomirenja. Misno slavlje je uveličao katedralni zbor pod ravnanjem i orguljaškom pratnjom mo. Alena Kopunovića Legetina. ■

U POŽEŠKOJ KATEDRALI ZAREĐENA ČETIRI ĐAKONA

Vi trebate biti izazov ovoj zemlji u njezinu iskustvu nemoći

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Biskup dr. Antun Škvorčević tijekom svečanog euharistijskog slavlja u požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske zaređio je 27. listopada za đakone Borisa Divkovića iz župe Nova Bukovica, Maria Mazanika iz župe Vetovo, Maria Mesića iz župe Gaj i Maria Večerića iz župe Međurić. Uz biskupa su na slavlju sudjelovali članovi Stolnog kaptola, rektori iz Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu i Zagrebu Ivan Čurić i Anđelko Koščak, svećenici, vjernici iz župa odakle dolaze đakoni, članovi njihovih obitelji, rodbina i prijatelji i drugi vjernici. Biskup ih je sve pozdravio na početku slavlja, posebno kandidate za sveti red, podsjetivši ih kako primaju taj milosni dar u Godini vjere, u sklopu svećeničkih programa svoje mjesne Crkve koji se odvijaju na početku tog vremena, a na svršetku Biskupske sinode o evangelizaciji u Rimu. Kazao im je kako sve te prigode daju posebnost njihovu ređenju i potiču ih da ga prime u raspoloženju dubokog povjerenja u Isusa Krista koji ih je pozvao, i u otvorenosti njegovu Duhu koji će ih opečatiti i osposobiti za službu koju im Crkva povjerava.

Isusova dijagnoza

Polazeći u homiliji od evanđeoskog izvještaja o Pilatovu zlodjelu nad hodočasnici u jeruzalemskom hramu čiju je krv pomiješao s krvlju žrtava i o stradanju osamnaestorice ubijenih pod ruševinom kule u Siloamu, biskup je istaknuo kako Isus u tumačenju tih događaja otkriva njihov dublji smisao, ne zaustavljajući se na zlu kako mi to redovito činimo, nego ga pretvara u poziv: „Ako se ne obratite, svi ćete propasti.“

– Vjerujem, da osjećate kolike prijetnje postoje baš u sadašnjem hrvatskom trenutku i ne znamo kamo nas one mogu odvesti. Postoje o njima razne dijagnoze i prognoze. Jesmo li sposobni čuti Isusovu dijagnozu

i prihvatiti njegovu ispruženu ruku te s njime krenuti putem obraćenja da ne propadnemo – zapitao je biskup te dodao kako obraćenje znači okrenuti same sebe Isusu Kristu dubinom svoje savjesti, otvoriti mu se potpunim povjerenjem srca, povjeriti mu svoju sudbinu, živjeti od njegove snage.

Pobjeda života

Dodao je kako nas sv. Pavao uvjerava da je Isus Krist moćan u nama ostvariti pobjedu života jer je kao vječni Božji Sin sišao iz punine Božjeg bitka u našu, zlom i smrću, ranjenu ljudsku stvarnost te ju je svojom žrtvom na križu i uskrnućem preobrazio i uzdigao. Spomenuo je Pavlovu tvrdnju da Isus to ostvaruje tako što daje i osposobljuje pojedine ljude za različite službe, ugrađuje ih u živi organizam svoga Tijela kojem je ime Crkva i po toj ugrađenosti ih izgrađuje da izrastu do mjere njegova uzrasta te ne budu nejačad kojom se poigrava svaki vjetrić raznih nauka, ljudskih lukavstava i kockanja sudbinom. Istaknuo je kako Crkva nije prvenstveno ljudska slabost i grješnost koju u njoj susrećemo, nego ugrađenost slabih ljudi u Isusovo djelo pobjede nad smrću u snazi Duha Svetoga, kako nas uči II. vatikanski sabor.

Svijet nemoći

Biskup je kazao kako smo danas u Hrvatskoj svjedoci brojnih teških zbivanja zla i nemoći, i da bi upravo zbog toga trebalo u Godini vjere obnoviti se u svijesti da nas je Isus Krist po svetom krštenju ugradio u svoju Crkvu, opremio je različitim službama da u njoj po svetim sakramentima rastemo do mjere uzrasta njegova, postanemo dionici njegove pobjede nad smrću. Kazao je da se i po današnjim ređenjima Isus Krist pobrinuo za nove služitelje. Obraćajući se ređenjima naglasio je: „Vi ste dakako dionici ovo-

ga svijeta nemoći. Ali izabra vas Isus Krist i dade vas ovoj našoj mjesnoj požeškoj Crkvi. Dade vas da obraćeni i povjereni njemu cijelim svojim bićem, sakramentom svetoga reda budete ugrađeni u organizam njegove Crkve, rastete do mjere njegova uzrasta te budete izazov ovoj zemlji u njezinu iskustvu nemoći. U svijetu koji propada, vi svjedoci njegova rasta, pobjede nad smrću! Ima li nešto dragocjenije u što se isplati život uložiti? Vjerujem da ste temeljito provjerili i promislili s kime se može postići smisao postojanja te ste se mladenački odlučno opredijelili za Isusovu istinu o životu“

Na svršetku euharistijskog slavlja biskup Škvorčević je predvodio Molitvu za dar vjere, izrekao riječi hvale Bogu i čestitao roditeljima i članovima obitelji koji su ozračjem vjere omogućili da ređenici prepoznaju poziv Božji. Novozaređene đakone ohrabrio je da se po primitku dekreta koji će im odrediti mjesto njihova pastoralnog praktikuma ne boje krenuti Isusovim putem. ■

Uručeni dekreti

Biskup Škvorčević 31. listopada uručio je đakonima dekrete. Đakon Boris Divković odlazi u pleterničku župu, Mario Mazanik u Župu Bezgrješnog Začeca u Novoj Gradiški, Mario Mesić u Župu sv. Leopolda Mandića u Požegi, a Mario Večerić u Župu sv. Terezije Avilske u Požegi.

PREZBITERSKO VIJEĆE POŽEŠKE BISKUPIJE RASPRAVLJALO O SIROMAŠTVU U SLAVONIJI

Nitko ne smije ostati prepušten samome sebi u svojoj nevolji

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Zvonimir Zelenika

U Dvorani bl. Alojzija Stepinaca u Biskupskom domu u Požegi održana je 29. listopada sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije pod predsjedanjem biskupa dr. Antuna Škvorčevića. On je u uvodnoj riječi podsjetio da je mjesec listopada na početku Godine vjere ispunjen u našoj biskupiji svećeničkim programima, arhidiakonatskim susretima na kojima su se svećenici temeljitije upoznali s Apostolskim pismom pape Benedikta XVI. „Vrata vjere“ i Katekizmom Katoličke Crkve te duhovnim vježbama koje su održane u Velikoj, đakonskim ređenjem, a sjednicom Prezbiterskog vijeća zaključuje se taj listopadski hod s promišljanjem o siromaštvu u Slavoniji i potrebi da sami svećenici vjeru snažnije odjelotvore ljubavlju. Zahvalio je svećenicima na dosadašnjem sudjelovanju u programima Godine vjere, spomenuvši kako je snaga Crkve u njihovoj spremnosti da zajednički podupru i promiču evangelizacijske programe.

Socijalna osjetljivost

Uvodeći u temu sjednice biskup je istaknuo kako su svi svećenici pozvani promišljati što sadašnji društveni trenutak od njih traži s obzirom na siromaštvo u Slavoniji i snažnije njegovati socijalnu osjetljivost. Podsjetio je da nas papa Benedikt XVI. i programi Godine vjere pozivaju da vjeru ljubavlju odjelotvorimo. Spomenuo je kako živimo u vremenu snažno izraženog individualizma, sebičnosti i manjka svijesti za solidarnost, i da u tom zbivanju Crkva ne smije biti puki promatrač. Govoreći o primarnoj ulozi države u rješavanju socijalnog pitanja, naglasio je kako socijalni nauk Crkve potiče da vjernici kao građani na svim razinama svoga djelovanja promiču evanđeoski pristup čovjeku, radu, raspodjeli materijalnih dobara, socijalnoj pravdi. Dodao je da je boljom organizacijom karitativne djelatnosti moguće u župama očitovati puno veću solidarnost sa siromašnima.

Prehrambeni suverenitet

Predstavio je mr. sc. Miroslava Kovača koji je u ime skupine stručnjaka okupljene oko inicijative „Živo selo“ prikazao sadašnje stanje u krizom duboko pogođenom sektoru poljoprivrede, napose u govedarstvu i mljekarstvu. Kroz niz konkretnih podataka bilježenih u posljednjih desetak godina opisao je kako je Hrvatska sustavno gubila na stočnom fondu i proizvodnoj snazi u poljoprivredi, napose kada se u pitanju obiteljska gospodarstva, što se na kraju očitovalo zatvaranjem njihova velikog broja, gubitkom ekonomske snage sela, iseljavanjem i sadašnjom situacijom u kojoj više nismo u stanju domaćom proizvodnjom hrane pokriti vlastite potrebe već smo osuđeni na uvoz i gubljenje prehrambenog suvereniteta. Kovač je nadalje istaknuo kako se ovakvi trendovi nastavljaju sve snažnije što ima za posljedicu socijalnu, demografsku i ekonomsku katastrofu Slavonije.

Socijalno stanje u župama

Na temelju prikupljenih podataka od centara socijalne skrbi u cijeloj Požeškoj Biskupiji,

kancelar Goran Lukić prikazao je aktualnu statistiku broja građana koji su ovisni o nekom vidu socijalne pomoći. Potom se razvila živa rasprava, nakon koje je biskup Antun istaknuo da nas trenutačno stanje potiče na oblikovanje efikasnijeg sustava karitativnog djelovanja u Biskupiji, da je u tom smislu oblikovan novi Statut Caritasa kojeg je predstavio, kao i personalne promjene u Caritasovoj središnjici. Kazao je kako Odbor za karitativnu djelatnost pri svakom župnom pastoralnom vijeću Požeške biskupije uz pomoć Pastoralnog centra i Caritasu u Požegi, treba u suradnji s centrima socijalne skrbi oblikovati registar socijalnog stanja u svojim župama, da bi najpotrebnijima mogli pružati pomoć svojom ljudskom blizinom i solidarnošću, te u slučaju potrebe zatražiti financijsku pomoć iz fonda kojeg je za tu svrhu oblikovala Požeška biskupija, kako nitko ne bi ostao prepušten samome sebi u svojoj nevolji.

Župno zemljište

Razmotreni su i neki drugi konkretni pothvati, među kojima i bolja upotreba župnog poljoprivrednog zemljišta usmjerena na potporu obiteljskim poljoprivrednim gospodarstvima. Vijećnici su na čelu s biskupom Antunom uputili „Apel Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije hrvatskoj Vladi i Saboru“ u kojem izražavaju duboku solidarnost s ugroženim obiteljima, osobito s onima čija se poljoprivredna gospodarstva svakodnevno gase, te traže od njih da poduzmu sve što je u njihovoj mjerodavnosti da se stanje popravi.

U daljnjem dijelu sjednice vijećnici su raspravljali o pitanjima upravljanja vremenitim župnim dobrima, donijeli zaključak o popisu nepokretne i pokretne župne imovine, sređivanju župne posjedovne dokumentacije, stanja župnih zemljišta te pravih i nepravih nadarbina u župama u skladu s odredbama Zakonika kanonskoga prava. Na kraju sjednice biskup je ukratko predstavio novi Statut Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije, izrađen na razini Đakovačko-osječke crkvene pokrajine. ■

Apel Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije hrvatskoj Vladi i Saboru

Ispraviti dosadašnji odnos prema poljoprivredi

Mi, svećenici Požeške biskupije na čelu s biskupom Antunom Škvorčevićem, okupljeni na sjednici Prezbiterskog vijeća u Požegi, 29. listopada 2012., nakon što smotemeljitije upoznali teško stanje slavonskog sela i razmotrili problem siromaštva na području naše Biskupije, izražavamo duboku solidarnost s ugroženim obiteljima, osobito s onima čija se poljoprivredna gospodarstva svakodnevno gase. Svjesni da Crkva nije pozvana i nema mogućnosti rješavati nastale socijalne probleme, odlučili smo u okviru svoga poslanja a u duhu Godine vjere zauzeti nastojati oko djelotvorne ljubavi te ojačati u našim župama sustav solidarnosti s obiteljima i pojedincima koji su u najtežim uvjetima.

Socijalno gospodarska situacija na selu i stanje obiteljskih gospodarstava traže hitne, aktivne i konkretne mjere kako bi se osigurao kontinuitet života obitelji koje se bave proizvodnjom hrane. Trenutačno je to potrebno učiniti prema proizvođačima mlijeka kojima politički i drugi društveni čimbenici u svim oblicima i na svim razinama trebaju iskazati razumijevanje i potporu. Stanje u kojem se nalazimo zahtijeva veliku osjetljivost od svih i iskrenu spremnost na široki dogovor oko dugoročnog gospodarskog modela koji osigurava prehrambenu neovisnost naše domovine Hrvatske.

S obzirom na skori ulazak Hrvatske u Europsku uniju i teško stanje našega sela, kao građani ove države tražimo da se Sabor Republike Hrvatske, Vlada i mjerodavna ministarstva sa svim časnim sredstvima koja im kao izabranim predstavnicima vlasti stoje na raspolaganju založe za ispravljanje dosadašnjeg odnosa prema poljoprivredi i sprječavanje mogućih katastrofalnih posljedica neuspjeha politike koja dopušta a pakatkad i sama stvara neprihvatljive tržišne prilike i strukture.

POSVETA BOLNIČKE CRKVE SVETOG RAFAELA NA STRMCU

Ova crkva je središte bolnice jer govori čovjeku Božju istinu o njemu

Piše i snimila: Višnja Mikić

Povodom blagdana sv. Rafaela, zaštitnika katoličke bolnice na Strmcu, biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s desetak svećenika predvodio je 28. rujna u bolničkoj crkvi svečano euharistijsko slavlje njezine posvete. Uz braću Bolničkog reda sv. Ivana od Boga na čelu s provincijalom fra Gianpietrom Luzzatom i savjetnicima, koji su osnivači i vlasnici Bolnice, bili su djelatnici i pacijenti te drugi uzvanici. Riječi dobrodošlice uputio je fra Dario Vermi, upravitelj Bolnice i prior samostana. Biskup je u uvodu izrazio zahvalnost Bogu i milosrdnoj braći, posebno provincijalu za podignutu Bolnicu i crkvu koja se posvećuje, za njihov dolazak iz Italije kako bi sudjelovali u ovom svečanom činu.

– Kao što vani pada dugo očekivana kiša odozgo na zemlju i oživljava prirodu, tako i Božja milost dolazi od Boga i oživljava našu dušu. Došli smo zazvati Božji blagoslov na ovo zdanje da svi koji budu u nj dolazili moliti, budu zagrljeni Božjom ljubavlju, te da osjete da nisu sami u svojim bolima i patnjama, da u njima trpi Isus Krist, Božji Sin - naglasio je biskup nakon čega je uslijedio obred blagoslova vode, škropljenja zidova crkve i vjernika.

Biskup je homiliju započeo iznošenjem svoga iskustva s oboljelima od PTSP-a koji su mu u određenom trenutku rekli kako im je dosta tableta, kemije kao odgovora na njihovo stanje. Oni su uvjereni da im u njihovim problemima ne može pomoći samo ono što stavljaju u želudac, nego ono što može ući kao lijek u njihovo srce i dušu. Povezao je to s prvim biblijskim čitanjem iz Nehemijine knjige te kazao da se slično dogodilo židovskom narodu u teškim vremenima sužanjstva.

– Samo Bog može pomoći čovjeku kad se u njegovu srce nastani mrak. Ova bol-

nička crkva koju posvećujemo, podsjeća bolesnike i sve druge koji će u nju svraćati da je čovjek biće srca koje čezne za Bogom koji je njegovo sve. Ona podsjeća na Božju ljubav koja svjedoči da čovjek nije osamljenik u svojim patnjama i bolima. Na to osobito podsjeća oltar na kojem se u euharistijskom slavlju obnavlja Isusova žrtva ljubavi na križu, kojom nas je uključio u Božanski život. Svaki od nas svojim je krštenjem smješten u zajedništvo Božjeg života koje se ovdje na zemlji ostvaruje u Crkvi, te nas ova crkva podsjeća i na tu činjenicu. Ova je crkva središte bolnice jer govori čovjeku Božju istinu o njemu i jer se u njoj po svetim otajstvima ostvaruje ono što samo Bog

s njim može - naglasio je biskup. Tumačeći evanđelje rekao je kako Isus istjerujući trgovce iz hrama snažno upozorava na vrijednost čovjekova tijela kao hrama Božje prisutnosti, i da je ljudsko tijelo u njegovu uskrsnuću odjeveno u besmrtnost, doseglo svoju konačnost i puninu. Tu istinu vjere trebali bi imati na umu jednako bolnički pacijenti kao i djelatnici, te u čestoj svetoj pričesti koju će primiti u posvećenoj crkvi postati dionicima te Isusove proslave.

Nakon homilije uslijedio je obred pomazanja oltara i dvanaest križeva na stijenama crkve, paljenje tamjana na oltaru i kađenje crkve i vjernika te urešavanje oltara. Na kraju misnoga slavlja biskup je zahvalio svima koji su doprinijeli ljepoti slavlja, posebno župnom pjevačkom zboru iz Davora te osoblju bolnice za trud koji ulažu u služenju bolesnicima. ■

Na Strmcu održan simpozij palijativne skrbi

Ne treba zaboraviti da je ljudsko tijelo mjesto proslave Boga

U psihijatrijskoj bolnici „Sveti Rafael“ na Strmcu 4. listopada održan je simpozij palijativne skrbi na temu „Kvaliteta života i skrbi u terminalnoj fazi bolesti“. Skup je otvorio ravnatelj bolnice, prior Dario Vermi i njegov zamjenik dr. Igor Ferenčina. „Bijela knjiga o standardima i normativima za hospicijsku i palijativnu skrb u Europi“ bila je tema prvog predavanja koje je održao prim. dr.sc. Zoran Lončar, zamjenik ravnatelja HZZO-a. Naglasio je kako Svjetska zdravstvena organizacija snažno potiče ideju palijativne skrbi kao integralne sastavnice zdravstvenog sustava svake države. Stoga je zadatak nacionalne strategije formulirati mjere za njezin razvoj i funkcionalnu strategiju.

O liječenju maligne boli govorila je mr.sc. Lidija Fumić Dunkić koja je spomenula kako je u Hrvatskoj svake godine između 20 000 i 30 000 novooboljelih od neke vrste karcinoma. Maligna bol sastoji se od dvije komponente: kontinuirane i izbijajuće. Pojam totalne karcinomske boli uveden je šezdesetih godine prošlog stoljeća, osnivanjem prvog modernog hospicija u Engleskoj. O tijelu koje zahtijeva poštovanje, predavanje je pripremila Maristela Šakić, dr.med.spec. u bolnici na Strmcu. Istaknula je kako je ljudsko tijelo sredstvo komunikacije te mjesto proslave Boga. Bog nas susreće u hramu ljudskog tijela. Novorođeno dijete, potpuno bespomoćno, komunicira tijelom. Stari, onemoćali, smrtno bolesni ljudi, ponovo se vraćaju komunikaciji tijelom. Tim, koji radi u palijativnoj skrbi, uvijek iznova mora misliti o komunikaciji tijelom. Izraz lica, dodir i pogled osoblja, lječidbena su komponenta za nemoćno i bolno Božje stvorenje koje, poput djeteta, očekuje prihvaćanje. Na temu „Slušanje i komuniciranje u zadnjoj fazi života“ govorila je dr. Anna Lisa Frigo iz Italije, o temi „Podrška bolesniku kroz terapijsku ulogu obitelji u liječenju“ mg. Renata Mardetko i socijalna radnica Olivera Tomas. O „Listi prava umirućeg“ govorio je dr. Agostino Mascanzoni, iz talijanskog hospicija u Bellunu. Svoja iskustva u radu, na simpoziju iznio je i Tim s odjela palijativne skrbi na Strmcu. (Višnja Mikić)

ODRŽANI SUSRETI SVEĆENIKA POŽEŠKE BISKUPIJE U GODINI VJERE

Duhovno prazan svećenik teret je samome sebi a onda i drugima

Piše: Josip Homjak • Snimio: Zvonimir Zelenika

Po programu Godine vjere u Požeškoj biskupiji tijekom mjeseca listopada svećenici su imali nekoliko susreta na kojima su se među prvima nastojali uputiti u pitanja koja valja promišljati i ono što treba poduzeti u vremenu koje je započelo. Neposredno nakon otvorenja Godine vjere započeli su svećenički regionalni ili arhiđakonatski susreti kojima je nazočio i biskup dr. Antun Škvorčević.

Vjera svećenika

Prvi regionalni susret održan je u Pakracu 16. listopada, na kojem su sudjelovali svećenici iz Zapadno-slavonskog arhiđakonata, odnosno iz župa Pakračkog i Novljanskog dekanata, na čelu s dekanom Brankom Gelemanovićem i Milanom Vidakovićem. Drugi susret svećenika održan je idućeg dana na razini Slavonsko-podravskog arhiđakonata, u dvorani Župe sv. Josipa u Slatini. Slijedio je 18. listopada susret svećenika susret Katedralnog arhiđakonata u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu. U dvorani Župe Bezgriješnog začeća BDM u Novoj Gradiški održan je 19. listopada susret svećenika Posavskog arhiđakonata. Nakon molitve na svim susretima riječi pozdrava uputili su arhiđakoni. Biskup je na svim susretima zahvalio svećenicima za sudjelovanje na otvorenju Godine vjere u Požegi i za sve što

redovito čine u pastoralu. Istaknuo je kako je Godina vjere prigoda u kojoj prvi oni trebaju provjeriti kako stoji s njihovom vjerom, koliko žive od istinske povezanosti s Isusom Kristom koji je jedini naša snaga, smisao i sadržaj poslanja. Kazao je da je duhovno prazan svećenik teret samome sebi, a onda i drugima.

Kristovi svjedoci

Ukratko je ocrtao okolnosti u kojima danas djeluje Crkva u Hrvatskoj i napomenuo da one nisu iste kao prije, ali da je vjera Crkve uvijek ista te da se po želji Svetog Oca valja o 50. obljetnici otvaranja II. vatikanskog sabora i 20. obljetnici tiskanja Katekizma Katoličke Crkve, obnoviti u njezinom nepromjenjivom i cjelovitom sadržaju, posvjedočenom u saborskim dokumentima i Katekizmu kako bismo mogli biti vjerodostojniji Kristovi svjedoci u suvremenom svijetu. Kazao je da tome žele poslužiti i svećenički susreti koji imaju za temu Apostolsko pismo pape Benedikta XVI. „Vrata vjere“ te Katekizam Katoličke Crkve.

Pastoralni problemi

Potom je Josip Krpeljević prikazao strukturu i sadržaj spomenutog Apostolskog pisma nakon čega je iznesena povijest nastanka, sadržaj i važnost Katekizma Katoličke Crkve.

U raspravi su dotaknuti različiti pastoralni problemi, među kojima i pitanje evangelizacijskog pristupa politici i onima koji su na vlasti, te prema siromaštvu. Zvonimir Zelenika, v. d. voditelja Pastorlanog centra Požeške biskupije, predstavio je zatim program i raspored kateheza koje će se svake nedjelje održavati u svim crkvama Požeške biskupije prije svake svete mise. Spomenuo je razloge zbog kojih je prikladno pojedine tematske jedinice obraditi tako da vjernici čuju svake nedjelje određene tekstove iz Katekizma Katoličke Crkve, dao tehničke naputke za članove župnih pastoralnih vijeća, lektore i vjeroučitelje koji će organizirati kateheze.

Uređenje sakralnog prostora

Otvorena je potom rasprava u kojoj su pojašnjena određena pitanja i smisao održavanja spomenutih kateheza. Među ostalim svećenici su upoznati sa zaključcima nedavne skupštine arhiđakona i dekana, napose o problemima koji su se očitovali prigodom svećeničkih premještaja i primopredaja župa prošloga ljeta. Biskup je podsjetio na važnost nastojanja tijekom Godine vjere i u pogledu upravljanja vremenitim dobrima Crkve, osobito izvanrednog upravljanja, upozorivši na njihovu pravnu nevaljanost ukoliko se poduzimaju određene radnje bez dopuštenja dijecezanskog biskupa i na posljedice koje iz toga proizlaze. Naglasio je da u tom trebaju biti svećenicima na pomoć Odredbe o gradnjama koje su na snazi od minulog mjeseca kolovoza. Istaknuo je važnost da se tijekom Godine vjere posveti pozornost i uređenju sakralnog prostora koji je u nemalom broju crkava liturgijski neprimjeren jer su u njega unesene slike i kipovi bez ikakve umjetničke vrijednosti i ne služe otajstvu koje se slavi. Naglasio je i potrebu da se prikupi sve ono što u župama ima od sakralnih predmeta izvan liturgijske upotrebe kako bi se sačuvalo svjedočanstvo o našem duhovnom identitetu. Na svršetku susreta biskup Antun je zahvalio svim svećenicima za redovite napore u svom poslanju i suradnju s biskupom i međusobno, te ih je ujedno potaknuo i ohrabrio u nastojanju oko ostvarivanja programa Godine vjere. ■

BISKUP ŠKVORČEVIĆ PRIMIO DELEGACIJU KATOLIČKIH ŠKOLA IZ AUSTRALIJE

Katoličke škole u Hrvatskoj traže veću zastupljenost evanđeoskog vrijednosnog sustava

Piše i snimio: Goran Lukić

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 10. listopada delegaciju katoličkih škola iz Australije u kojoj je bila Katica Perinac iz Geelonga, predsjednica Udruge učitelja hrvatskog jezika u Viktoriji, Brian Everett, ravnatelj Katoličke škole Holly Family, i Frank Merlino, ravnatelj Victorian School of Languages. U njihovoj pratnji iz Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta RH bila je Zdenka Čukelj, voditeljica službe za predškolski i osnovnoškolski odgoj i obrazovanje, te Katarina Grgec, voditeljica odjela za gimnazije, umjetničke škole i učeničke domove. Biskup je u pozdravnoj riječi izrazio dobrodošlicu i zahvalnost australskoj delegaciji što se odlučila posjetiti Katoličku klasičnu gimnaziju i Katoličku osnovnu školu u Požegi, spomenuvši kako je Požeška biskupija smatrala važnim tijekom 15 godina svoga postojanja načiniti iskorak na odgojno-obrazovnom području i pomoći roditeljima u njihovu nastojanju oko odgoja djece. Istaknuo je znakovitost da je prošle godine u ovo vrijeme Požegu posje-

tila kulturna delegacija iz Australije i da je jedan orguljaš iz Sydneya održao u katedrali orguljaški koncert u nazočnosti australske veleposlanice u Hrvatskoj, a da ove godine posjećuje Požegu australska školska delegacija. Kazao je da je prije dvije godine posjetio Australiju i bio iznenađen što gotovo svaka župa ima Katoličku školu i što australska Vlada visoko cijeni njihov rad te je pružila izvanrednu materijalnu potporu za obnovu školskih zgrada i nabavu opreme. Spomenuo je da su u Hrvatskoj katoličke škole malobrojne i da nakon komunističkog vremena postoji još uvijek mentalitet koji ih smatra na neki način manje legitimnima od javnih škola te da se nada većoj suradnji između Vlade i HBK na tako važnom i osjetljivom području djelovanja. Gosti iz Australije prikazali su rad katoličkih škola u svojoj zemlji, a prema njihovim planovima i programima učitelji imaju mogućnost promicati evanđeoski sustav vrijednosti i svojim katoličkim identitetom snažno pridonositi australskom odgojno-obrazovnom sustavu.

Biskup je naglasio da katoličke škole u Hrvatskoj još uvijek imaju plan i program javnih škola te izrazio nadu da će se i u tom pogledu uskoro uspjeti doći do dogovora s Vladom kako bi se stvorio prostor za veću programsku zastupljenost evanđeoskog vrijednosnog sustava i tako omogućilo snažniju izgradnju katoličkog identiteta tih škola. ■

Duhovna obnova djelatnika katoličkih škola u Požegi

U organizaciji Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije pod vodstvom Ivice Žuljevića, održana je 25. listopada duhovna obnova za djelatnike Katoličke klasične gimnazije i Katoličke osnovne škole u Požegi na kojoj je mostarsko-duvanjski biskup Ratko Perić progovorio na temu slobode i odgoja. Biskup je na svoj snažan i jasan način u nekoliko primjera prikazao učiteljima važnost poštivanja zakonitosti ljudske slobode povezane sa savješću i potpomognute obiteljskim i školskim odgojem. Istaknuo je specifični kršćanski okvir odgoja mladog čovjeka čija sloboda nakon iskustva zarobljenosti zlom ima u Božjem milosrđu, praštanju i ljubavi uvijek mogućnost za novi početak. Na kraju duhovne obnove požeški biskup Antun Škvorčević zahvalio je biskupu Ratku što se uz cjelodnevni program duhovnih vježbi za svećenike u Velikoj spremno odazvao biti s djelatnicima katoličkih škola. Kazao je kako je u svom izlaganju pomogao učiteljima bolje shvatiti svoju i učeničku slobodu u odgojno-obrazovnom procesu upravo u dinamici Isusova djela ljubavi i milosrđa, kao važnoj sastavnici identiteta katoličke škole. (I.L.)

Duhovne vježbe svećenika biskupije u Godini vjere Kako biti imun na bolesti u suvremenoj duhovnoj pustinji?

Nakon otvorenja Godine vjere u Požeškoj biskupiji odvijaju se programi po kojima se prvi svećenici upućuju u njezine sadržaje i nastoje duhovno obnavljati. Tako su od 23. do 26. listopada u Domu sv. Augustina u Velikoj održane duhovne vježbe za svećenike pod vodstvom mostarsko-duvanjskog biskupa dr. Ratka Perića. Više od četrdeset svećenika udubljavalo se u pitanja vlastitog vjerničkog i evangelizatorskog identiteta, prvenstveno razmatrajući evanđeoski lik sv. Petra. Biskup Antun Škvorčević slavio je 25. listopada svetu misu sa svećenicima te im je kazao kako duhovnim vježbama čine veliko dobro samima sebi i vjernicima koji su im povjereni. Spomenuo je kako je ovih dana bio kod liječnika zbog virusnih problema te da mu je on preporučio antibiotike kojima će suzbijati bolest i uzimanje određenih pripravaka za jačanje tjelesnog imuniteta. Biskup je pod-

sjetio na današnje čitanje iz Pavlove Poslanice Efežanima te naglasio kako Apostol daje preporuke za liječenje našeg duhovnog stanja i ojačanje njegova imuniteta usred navala svijeta, te da su duhove vježbe prava prigoda za ostvarenje tih preporuka. Kazao je da po Pavlovu napatku želi zajedno s njima prignuti svoja koljena pred Bogom i moliti da im on snagom Duha Svetoga očisti srca, a darom vjere po kojoj Krist prebiva u njihovim srcima ojača unutarnjeg čovjeka, te ukorijenjeni i utemeljeni u ljubavi mogu dublje shvatiti nadspoznatljivu ljubav Kristovu i ispuniti se Božjom Puninom, i biti imuni na bolesti u suvremenoj duhovnoj pustinji, koje ih žele zaraziti. Istaknuo je važnost trajnog svećeničkog nastojanja oko duhovne jasnoće, izgradnje i čvrstine toliko potrebne za svjedočenje evanđelja ljubavi i života usred kulture smrti. Zahvalio je biskupu Ratku što im u tom rado pomaže. ■

DVADESETA OBLJETNICA ŽUPE KRALJICE SV. KRUNICE U NOVOJ GRADIŠKI

Krunica nije magično sredstvo, nego molitva u kojoj po Mariji dolazimo k Isusu

Piše i snimio: Josip Homjak

Na blagdan Blažene Djevice Marije od Krunice, 7. listopada, župa Kraljice svete Krunice na jugu Nove Gradiške spomenula se dvadesete obljetnice svoga osnutka. Svečano euharistijsko slavlje u novoj nedovršenoj župnoj crkvi uz sudjelovanje brojnih vjernika predvodio je biskup Antun Škvorčević zajedno sa župnikom Ivanom Štivićem i svećenicima Novogradiškog dekanata na čelu s dekanom Pericom Matanovićem. Nakon župnikova pozdrava biskup je čestitao župljanima svetkovinu njihove zaštitnice, obljetnicu župe i 15. godišnjicu Požeške biskupije. Kazao je da nas spomenute obljetnice i blagdan koji slavimo potiču kako bismo snažnije otvorili srca Isusu Kristu, da nas on učini dionicima svoje ljubavi na križu i pobjede nad smrću, čemu Marija svojim zagovorom želi poslužiti.

Vjera je dar

U homiliji je biskup podsjetio da se otvara Godine vjere te da je vjera moć čovjekova

duha, dar po kojem je Bog – kako tvrdi Jakov Apostol – ljude materijalno siromašne učinio duhovno bogatima, i da je Marija bila prva među takvima. Dodao je da za to bogatstvo treba zahvaljivati, njime se ponositi i trajno moliti da ga ne izgubimo. Spomenuo je da će nam evanđeoski vapaj Isusovih učenika „Umnoži nam vjeru“ biti geslo i molitva koju ćemo tijekom cijele Godine vjere upućivati Isusu Kristu. Biskup je pozvao nazočne da se ne daju smesti onima koji javno govore da nemaju vjere ili koji ne dolaze u crkvu, nego da se tijekom Godine vjere međusobno povezuju u svojoj župi, ponosni što su Božji i što pripadaju Isusovoj Crkvi, da vjeru učvršćuju, pročišćavaju, što bolje upoznaju i po njoj žive. Podsjetio je kako se ne tako davno u slavonskim župama prije svake župne mise ponavljao nauk Katoličke Crkve i kazao da će voditelji Odbora za naviještanje Božje riječi iz svakog Pastoralnog vijeća naše župe na misi otvorenja Godine vjere u Požegi primiti knjigu „Katekizam Katoličke Crkve“ kako bi na temelju spomenutog iskustva u svojim župama kroz Godinu vjere prije svake svete mise iz njega držali kratke kateheze i na taj način pomogli vjernicima da upoznaju pravi nauk Crkve kojeg će prihvatiti i životom svjedočiti.

Pobjeda uz krunicu

Potom se biskup osvrnuo na povijesni okvir svetkovine Kraljice svete Krunice i pojasnio kako je hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu, koju su izvojevali vojnici s krunicama

oko vrata, na svoj način povezana s pobjedom iz prošlosti vezanima za molitvu svete krunice. Podsjetio je da je papa Pio V. pripisao pobjedu kršćanske vojske nad Osmanlijama kod Lepanta 1571. upravo molitvi sv. krunice i da blagdan Kraljice sv. Krunice ima svoj početak u to doba, a da je dobio konačni oblik nakon kršćanske pobjede nad Osmanlijama kod Beča 1683. i konačno kod Petrovaradina 1716. Biskup je kazao kako je u vrijeme domovinskog rata suprotna vojska imala više oružja, ali je izvojevala pobjedu krunica, koju su žene, majke i bake molile u obiteljima i crkvama. Istaknuo je da krunica nije neko magično sredstvo, nego molitva u kojoj s Marijom razmatramo otajstva Isusovog života i uključujemo se u njih, da bismo u euharistiji slavili i sakramentalno postali dionicima Isusove ljubavi na križu i pobjede nad smrću. Zahvalio je prisutnima što upravo na takav način nastoje živjeti svoju vjeru u župi i biskupiji te je svjedočiti u društvu.

“Neka mi bude“

Biskup je naglasio kako je Godina vjere prilika da svaki od nas ispita svoju pripadnost Bogu, da provjeri jesmo li svoju sudbinu oslonili na Isusovu ljubav s križa po kojoj nam je darovan naš konačni status, a ostvaruje se u dubini naše jedinstvene i neponovljive osobe. Dodao je kako je Marija svojim „neka mi bude“ poslušila Isusovu djelu spasenja i zamolio je da pomogne kako bi njegova pobjeda ušla u živote vjernika njezine novogradiške župe, u njihove nemoći, i oživjela ono što je u njima mrtvo i nesposobno za Boga.

U zahvalu za proteklih dvadeset godina djelovanja župe svečano je otpjevan himan Tebe Boga hvalimo, a potom je biskup u ime svih vjernika izmolio molitvu predanja Isusovoj majci. Na kraju misnoga slavlja zahvalio je zaslužnima za utemeljenje novogradiške nove župe, svim župnicima koji su djelovali kroz proteklih dvadeset godina, a preminulog župnika Matu Baličevića preporučio Božjem milosrđu, zahvalio je župnom zboru, ministrantima, nazočnim svećenicima i vjernicima. Uputio je riječ i nazočnoj petorici bogoslova koji se ovih dana nalaze u neposrednoj pripravi za primanje svetoga reda đakonata. Preporučio ih je vjernicima u molitve i pozvao da svakodnevno u njih uključuju i svećenike kako bi živjeli dostojno poziva kojim su pozvani, te da mogu odgovoriti na izazove današnjeg vremena. Pozvao ih je da mole i za nova duhovna zvanja, da Bog pozove nekoga iz njihove župe među svećenike ili redovnike.

Za proslavu dvadesete obljetnice svoga osnutka župa se pripravljala devetnicom na kojoj su svake večeri sudjelovali brojni vjernici. ■

HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA U VOĆIN

Zlo, trpljenje i smrt najveći su izazov ljudskog postojanja

Piše i snimio: Goran Lukić

U Voćinu je 8. listopada održano treće hodočašće zdravstvenih djelatnika iz Požeške biskupije. Pridružili su im se članovi Hrvatskog katoličkog liječničkog društva iz Zagreba te je hodočašće dobilo nacionalno značenje jer su na njemu sudjelovali predstavnici ogranaka Društva iz svih dijelova Hrvatske. Hodočašće je započelo ulaznom procesijom zdravstvenih djelatnika od hodočasničkog križa do svetišta i pozdravom Gospi Voćinskoj. Nastavljeno je s predavanjem dr. Vlatka Dugalića u Hrvatskom domu na temu „Svetost i dostojanstvo ljudskog života“. Meditativno-molitveni program u crkvi organizirale su zatim članice Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji.

Ispuniti se dobrom

Središnji dio hodočašća bila je sveta misa koju je u svetišnoj crkvi predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s pomoćnim biskupom zagrebačkim Valentinom Pozaićem, duhovnikom Društva i duhovnicima njegovih ogranaka te duhovnicima sestarske Udruge i podružnica. Biskup je ponajprije u kapeli Gospe Voćinske pred njezinim likom uputio nekoliko pozdravnih poklika Isusovoj Majci, da bi potom pozdravio sve nazočne iz Hrvatskog katoličkog liječničkog društva na čelu s predsjednikom dr. Franjom Turalijom te hodočasnike iz Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji predvođene predsjednicom Mirom Ilić. Pozvao ih je da otvore svoja srca kako bi osjetili Marijinu prisutnost u Voćinu i iskusili duhovnu snagu ovog svetišta, da mole za sebe, za svoje obitelji, za Hrvatsku koja danas slavi Dan svoje neovisnosti te im poželio da budu ispunjeni dobrima koja im može darovati samo Božji i Marijin Sin, Isus Krist.

Blizu patnicima

U homiliji je biskup zdravstvenim djelatnicima iskazao veliko poštovanje i zahvalnost za pažnju i ljubav koju svakodnevno svjedoče bolesnicima u njihovoj krhkosti, slabosti i umiranju. Istaknuo je kako je sve to na neki način danas prisutno na ovom hodočašću pred Isusovom Majkom koja je u Voćinu tijekom više stoljeća očitovala koliko je blizu ljudima koji pate i koji su pogođeni zlom, pa tako i u nedavnome ratu kada je do temelja bila razorena crkva i istovremeno ubijeno 45 nedužnih osoba. Podsjetio je kako ponovno izgrađena voćinska crkva svjedoči o pobjedi ljubavi nad zlom. Biskup je zdravstvenim djelatnicima rekao da su svakodnevno suočeni s bolešću kojoj traže lijeka, ali da još teže pritišće činjenica zla u svijetu koje uz trpljenje i smrt predstavlja najveći izazov ljudskog postojanja. Nadovezao se na naviješteno evanđelje o Isusovu čudu na svadbi u Kani Galilejskoj i istaknuo kako se u tom prizoru pojavljuje Marija kao žena velike osjetljivosti za ljudske nevolje i manjak kojim su bili pogođeni mladeni. Ona u toj prigodi, nastavio je biskup, usmjerava pozornost na Isusa, poziva nazočne da učine sve što će im on narediti, te njegovim zahvatom pretvorbe vode u vino biva pobijeđeno jedno nevoljno stanje. Marijina uloga je bila u tome da upozori kako Isus ima moć nadvladati ljudsku ranjenost, nedostatke i siromaštvo, kazao je biskup i dodao da glavna svrha toga događaja nije bilo vino o kojem su neki otvorili raspravu, nego očitovanje Isusove osobe u moći i vjera učenika kojom su krenuli s njime u život.

Svjedočiti Isusa

Podsjetio je kako Izaija Prorok, čiji je ulomak naviješten u prvom čitanju, oslikava Slugu Jahvina koji preuzima zlo, patnje i smrt drugih ljudi, svjedočeći da jedino lju-

bav može nadvladati to stanje. Biskup je naglasio kako je Isus, Sin Božji upravo na način Sluge Jahvina preuzeo na sebe naše boli, zlo, grijehe i smrt te ih svojom ljubavlju na križu pobijedio, uspostavio čovjeka u puninu života. Spomenuo je da Marija u svojim svetištima kao u Kani Galilejskoj služi čovjeku, jer njegove patnje, boli, grijehe i samu smrt povjerava svome Sinu Pobjedniku, te on ulazi u njihove živote svojom ozdraviteljskom moći Duha i preobražava. Biskup je podsjetio koliko je dragocjeno što su zdravstveni djelatnici došli na hodočašće u Voćin kako bi se po Marijinu služenju obnovili u vjeri, osnažili Isusovim Duhom ljubavi te bili sposobni svojim svakodnevnim preuzimanjem patnji, boli i umiranja brojnih pacijenata svjedočiti Isusovu spasiteljsku blizinu. Zamolio je Isusovu Majku da im zagrije srca te njegovu toplinu osjete svi kojima služe.

Pri svršetku misnoga slavlja biskup je u ime svih prisutnih izmolio molitvu predanja Isusovoj Majci te za našu domovinu koja slavi svoj Dan neovisnosti, a potom je uručio medalju svetišta Gospe voćinske predsjedniku Hrvatskog katoličkog liječničkog društva dr. Turaliji i njihovom duhovniku msgr. Valentinu Pozaiću.

Nakon svete mise održana je 22. godišnja skupština Hrvatskog katoličkog liječničkog društva na kojoj je bio nazočan i biskup Škvorčević. Pozdrav je uputio predsjednik Udruge dr. Turalija, a potom i biskup koji je istaknuo važnost udruživanja katolika u demokratskom društvu oko projekata dobra i plemenitosti. Poželio je uspjeh radu Skupštine i ugodan boravak u Voćinu. ■

HODOČAŠĆE VJERNIKA PEČUŠKE BISKUPIJE U VOĆIN

Naše duhovno zajedništvo ljepota je i snaga naše vjere

Piše i snimio: Josip Homjak

Na inicijativu pečuškog biskupa msgr. dr. Györgya Udvardya organizirano je 13. listopada hodočašće vjernika iz te mađarske biskupije u Voćin. Više od 600 hodočasnika dopratilo je desetak svećenika pod vodstvom generalnog vikara mons. Balásza Garanaya, koji je predvodio euharistijsko slavlje u svetištu. Biskup Antun Škvorčević dočekaao je hodočasnike u Voćinu i na početku svete mise uputio pozdrav.

– Znakovito je što upravo vi iz Pečuške biskupije dolazite u Voćin kao prvi hodočasnici u Godini vjere, otvorenoj prije dva dana u Rimu za opću Crkvu. Kao da želite poručiti kako ste svjesni što je nama Hrvatima i Mađarima značila Crkva Katolička i zajednička vjera dok smo živjeli u istoj državi i kako su kršćanske vrijednosti nezamjenjiv duhovni temelj u nastojanju oko izgradnje suvremene ujedinjene Europe čiji će punopravni član postati i Hrvatska upravo tijekom Godine vjere. Dok vaš cijenjeni biskup Udvardy zajedno s drugim biskupima iz cijeloga svijeta predvođenima Svetim Ocem razmišlja na Biskupskoj sinodi o novoj evangelizaciji stare Europe i drugih kontinenata, vi ste došli u ovo marijansko svetište moliti za velike i važne nakane naše Katoličke Crkve, za rast u vjeri u svojoj Pečuškoj biskupiji, te se tako sjedinjujete s našim evangelizacijskim nastojanjima u Požeškoj biskupiji koja sutra otvara Godinu vjere. To duhovno zajedništ-

tvo, utemeljeno na Isusu Kristu umrlom i uskrsnom, koje ostvarujemo u njegovoj Crkvi, ljepota je i snaga naše vjere. Obnovite se danas na ovom hodočašću u radosti i ponosu što ste katolici - poručio je biskup Škvorčević koji je zatim podsjetio na povijesne veze između Pečuha i svoje Biskupije.

– Poznato vam je da su određeni dijelovi sadašnje Požeške biskupije nekoć bili u sastavu Pečuške biskupije, što je od početka naše mlade mjesne Crkve bilo jednim od razloga da njegujemo povezanost sa susjednom tisućgodišnjom Biskupijom i

njezinim pastirima – istaknuo je biskup te ukratko predstavio povijest voćinske crkve nakon čega je msgr. Garanayu uručio svoju knjigu „Svetište Gospe Voćinske“.

Nakon toga je generalni vikar uputio svoju pozdravnu riječ i pozvao požeškog biskupa Antuna da sljedeće godine sudjeluje na slavlju obljetnice svetišta Marija Jud. Pročitao je pismo pečuškog biskupa Udvardya koji među ostalim kaže: „Naš je život hodočašće. Svi smo mi hodočasnici, prihvaćamo poteškoće i spremni smo u našim srcima prihvatiti Božji dar.“ ■

AKADEMIJA I IZLOŽBA UOČI SVJETSKOG MISIJSKOG DANA

Misionarima treba naša molitvena i materijalna podrška

Večer uoči Svjetskog misijskog dana, 20. listopada održana je prigodna akademija i izložba u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi. Na početku akademije Željko Strnak, ravnatelj biskupijskih Papinskih misijskih djela i biskupski delegat za misije naše biskupije pozdravio je sve nazočne te istaknuo kako stotinjak naših svećenika, redovnica i redovnika misijski djeluje u 28 zemalja diljem svih kontinenata. Kako bi

ispunili Kristov nalog naviještanja radosne vijesti svim narodima, misionari trebaju našu molitvenu, te materijalnu blizinu i podršku. Prisjetio se misionara Požeške biskupije vlč. Karla Pripića koji djeluje u Kamerunu i danas nije s nama, no to nas ne sprječava da budemo s njim u svakodnevnoj molitvi, naglasio je. Na večerašnjoj akademiji o svom misionarskom djelovanju govorili su fra Stojan Zrno, s. Marinka Blatarić i s. Teresita Aguilar Samudio iz Paragvaja.

Fra Stojan Zrno član Hercegovačke franjevačke provincije govorio je o svom dugogodišnjem iskustvu misionarskog djelovanja u Kongu. Afričke zemlje, poput Konga prostorno su velike te iznimno nerazvijene, bez struje, infrastrukture, te sa skromnim mogućnostima obrazovanja i liječenja zbog čega i jednostavnije bolesti predstavljaju velik problem. Misionari su ondje, uz svoj svećenički poziv, poslani biti i graditelji, liječnici, poljoprivrednici i učitelji.

Milosrdnica, s. Marinka predstavila je potom projekt otvaranja misijske kuće Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog na Salomonskim otocima. Četiri

sestre prije nešto više od godinu dana otputovale su na Salomonske otoke u Oceaniji i pokrenule kuću koja je ujedno i škola i bolnica. Prikazujući svakodnevicu na Salomonskim otocima spomenula je kako se na obiteljskom stolu stalno izmjenjuju slatki krumpir i riža, ali nikome ne pada na pamet prigovarati jednoličnosti hrane: sretni su da i to imaju. Školovanje djece potreba je i želja koju si ne mogu svi ispuniti, jer, trideset eura godišnje potrebnih za školovanje djeteta u osnovnoj školi bogatstvo je kojeg roditelji ne mogu svakom djetetu priuštiti.

Završno izlaganje imala je s. Teresita koja je kazala da je Južna Amerika iznimno siromašna, Paragvaj je druga najsiromašnija zemlja na kontinentu. Unatoč tome optimizam na licima ljudi svakodnevnica je, a tome veliki doprinos daju svećenici i časne sestre. Svoje predavanje završila je anegdotom koja tome ponajviše govori u prilog. Na pitanje što njima znače misionari, djevojka u Paragvaju joj je odgovorila: „Vaše srce je veliko poput cijelog svijeta!“ (Piše i snimio: Z. Zelenika) ■

SVJEDOČANSTVO MATEJA GALIĆA, POŽEŠKOG STUDENTA U OSIJEKU

Promijenila me molitva Oče naša

Piše: Ljiljana Marić

Matej Galić iz požeške župe sv. Leopolda Mandića, 24-godišnji apsolvent stručnog studija elektrotehnike na Elektrotehničkom fakultetu u Osijeku do unazad tri godine živio je kao i većina današnje mladeži. A onda je Isus totalno promijenio njegov život.

Na putu poroka

– Moj prijašnji život sastojao se od puno stvari koje me nisu činile sretnim, a to su bili silni pokušaji treniranja različitih sportova, želja da budem u središtu pozornosti, želja da budem voljen, da budem viđen. Imao sam nekolicinu prijatelja s kojima sam se dosađivao, nismo znali što bismo sa sobom. Dani su prolazili, ali ja nikako nisam uspijevao u životu, nikako nisam bio voljen, a od strane prijatelja sam bio samo omalovažavan, ogovaran i ranjen. Odao sam se svima porocima današnjih mladih: alkohol, lake droge, kasnonoćni izlasci i slično – objašnjava Matej čija je obitelj bila tradicionalna katolička.

Roditelji su ga tjerali u crkvu. Čak je bio i ministrant, ali nakon krizme kao i većina mladih i njegovih prijatelja prestao je posjećivati crkvu. – Rekao sam Isusu „ZBOGOM!“, ali On to meni nije rekao – kaže Matej koji je nakon završene Tehničke škole za zanimanje tehničar telekomunikacija planirao upisati policijsku akademiju. Trenirao je i fizički se pripremao, bio je pun sebe, samopouzdanja.

Čežnja za istinom

– Bilo je kao da sam cijelu osobu svoje mladosti stavio u tu želju koju iskreno nisam uopće htio, bilo je kao da sam sebe natjerao da želim biti policajac. Znao sam da me to neće ispuniti, ali eto, rekao sam da ne znam što ću sa sobom. Čežnuo sam za istinom i za onom stranom života koja bi me potpuno ispunila, koja bi bila Očeva volja. Prijavio sam

se na natječaj i bio uvjeren da ću upisati, jer sam bio vrlo dobar učenik i fizički kompetentan. Rezultati su stigli i ja sam ispao nesposoban. To je bio neopisiv udarac na moj ego, na moju osobnost. Depresija je bila neizbježna – prisjeća se Matej toga trenutka.

Sada je zahvalan Bogu na tome jer ga je to natjeralo da se zapita tko je i što želi. Nakon nekoliko tjedana odlučio je upisati fakultet. Nakon dugih priprema sada je bila obrnuta situacija. Nije bio pun sebe. Bio je potpuno slomljen, nije vjerovao da će upisati jer je smatrao da nije dovoljno učio.

Jedne noći...

– Ta moja nevjera u uspjeh navela me je da se jedne noći ležeći u krevetu obratim Bogu ovim riječima: „Bože, ako si ti stvarno tu i ako je istina ono što u crkvi pričaju, deset dana ću moliti svaku večer po deset Oče naša.“ Ocu se svidjela moja vjera i otvorenost duha. Počeo sam moliti... Nakon četiri Oče naša, glas mi je rekao počni moliti Deset Božjih zapovijedi. U tim zapovijedima Gospodin me vodio kroz život. Nakon toga su došle Gospodinove dvije zapovijedi ljubavi, Njemu najvažnije – tada sam shvatio da sam mrzio svoga rođenoga brata i u trenu sam ga zavolio... i priznao sam to Bogu, a zatim mi je Isus rekao blagim glasom: „Pokaj se“. Plakao sam tu večer i zaspao – priča Matej.

Iz zahvalnosti

Sutradan više nije bio isti. Već ujutro slavio je Gospodina. Njegovi roditelji nisu mogli vjerovati. Promjena je bila tako velika da su razgovarali da ga pošalju psihijatru.

– Od toga jutra Očeva volja za koju sam molio od svega srca počela se ispunjavati. Iz zahvalnosti ne mogu a da ne odem svaki dan na svetu misu. Molitva je za mene postala sreća. Prijatelje, braću i sestre Gospodin mi je poslao u život i od srca sam mu zahvalan na svakoj molitvi s njima. U svom

slavljenju Gospodina počeo sam svirati gitaru i baviti se duhovnom glazbom. Osnovali smo duhovni studentski bend koji animira događaje u osječkom studentskom pastoralu, a član sam i molitvene zajednice „Sveta obitelj“. Radujem se životu s Gospodinom, radujem se Očevoj volji, srce zna da je voljeno i željeno. Osmijeh na mom licu je osmijeh moga srca jer se raduje upravo onome kome je i namijenjeno. Radujem se svakom novom danu s Gospodinom i čežnem za novim nadahnućima koje mi šalje, za novom braćom i sestrama koje mi on šalje, za vječnim životom koji mi on daje – poručuje Matej koji nakon diplome na stručnom studiju nastavlja studij na diplomskom studiju jer je nakon obraćanja postao odličan student koji drugima daje instrukcije.

Najveća škola

No, najveća škola za njega je, kaže, Isusova škola ljubavi. Zbog toga u svakom trenutku nastoji živjeti evanđelje i svjedočiti Isusa Krista. U tom hodu pomažu mu redovite ispovijedi, svakih desetak dana, te njegov duhovnik, molitva, svakodnevna sveta misa i sveta pričest. Teško mu je gledati veliki broj mladih, pogotovo budućih akademski obrazovanih građana, koji se odaju alkoholu i drogama. – U našoj molitvenoj zajednici nastojimo živjeti čistoću i održavati čisto srce. Bog mi je na srce stavio svetu obitelj i poziva me da čekam djevojku koja će se u mene zaljubiti i s kojom ću ostvariti takvu bračnu zajednicu – ističe Matej koji je uvijek pred svima spreman svjedočiti o svom obraćanju. To njegovo svjedočanstvo i novi život ponukalo je na obraćenje i njegovu mladu sestru koja studira u Zadru te starijeg brata koji je nakon duljeg vremena opet krenuo na misna slavlja. ■

BDJENJE MLADIH POŽEŠKIH ŽUPA UOČI BLAGDANA SVIH SVETIH

I sveci su imali padova, ali nisu dopustili da ih to oblikuje

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Ivan Čuljak

U srijedu 31. listopada, uoči blagdana Svih Svetih u župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića u Požegi održano je molitveno bdjenje mladih pod nazivom „Svetost pobjeđuje“ u organizaciji križarskog bratstva „Bl. Alojzija Stepinca“ iz istoimene župe. Tristotinjak mladih iz grada Požege i okolice pozdravili su domaći župnik Jozo Jurić i predsjednica mjesnog križarskog bratstva Ivana Bošković, nakon čega je uslijedilo euharistijsko klanjanje.

Živjeti dar svetosti

Mr. Josip Krpeljević, župnik iz Kuzmice, održao zanimljivo predavanje na temu „Poziv na svetost“ u kojemu je mladima prikazao živote velikih svetaca Crkve: sv. Augustina, sv. Franje i sv. Pavla. Primijetio je da u njihovom životu postoje padovi i usponi, no da sveti nisu pristali na kompromis zbog pada, te da nisu dopustili da padovi oblikuju njihove živote. Do kraja svoga života, padovima unatoč, bili su na strani Isusa Krista kome su povjerali svoje živote. Pojasnio je mladima da sveti nisu neki daleki, stari, nedokučivi ljudi, već da smo i sami, po krštenju pozvani na svetost, tj. da smo mi već od krštenja sveti. Brojni ljudi koji su živjeli u našem stoljeću, osobito bl. Ivan Pavao II. i bl. Majka Terezija iz Kalkute pokazali su nam kako je moguće taj Božji dar živjeti i danas, svakoga dana i u svakoj prilici. Na kraju svog predavanja vlč. Krpeljević zazvao je zagovor svih hrvatskih svetaca na okupljenu zajednicu mladih.

Sunčana strana prozora

Nakon predavanja „Poziv na svetost“, okupljenima je svoje svjedočanstvo obraćenje i dubljeg življenja vjere posvjedočio osječki student požeških korijena Matej Galić. Susret je nastavljen prigodnim predavanjem zajednica mladih koje djeluju u gradskim župama predvođene domaćinima koji

su izveli igrokaz „Sunčana strana prozora“. Nadalje su se pjesmom i kratkim izlaganjem mjesne predsjednice Antonelle Barišić predstavili članovi Franjevačke mladeži iz Župe Duha Svetoga u Požegi. Mladi iz katedralne župe sv. Terezije Avilske, okupljeni oko glazbenog sastava „RISUS“, prikazali su život sv. Vida kome je posvećena jedna kapelica na području njihove župe, te su izveli prigodnu pjesmu kao i predstavnici najmlađe gradske župe sv. Ivana Krstitelja iz Vidovaca.

Po završetku predstavljanja župnih zajednica mladih uslijedilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio vlč. Krpeljević u koncelebraciji s domaćim župnikom vlč. Jurićem. Župnik Krpeljević, ponukan evanđeoskim tekstom, ohrabrio je mlade da se ne boje „ući na uska vrata“. Prisjetio se kako je papa Ivan Pavao II. danas blaženi, započinjući svoj pontifikat koristio sličnu simboliku pozvavši vjernike da „širo otvore vrata Kristu“, a papa Benedikt XVI. proglašavajući Godinu vjere, pozivao je vjernike da se ne boje „otvoriti vrata vjere“ i poći na put. Na završetku euharistijskog slavlja vlč. Krpeljević je mladima zahvalio na dolasku na bdjenje uoči blagdana Svih Svetih. Po završetku mise druženje svih okupljenih nastavljeno je u vjeronaučnim dvoranama župe uz pjesmu i kolače. ■

HODOČAŠĆE DJEČJIH ZBOROVA SV. TEREZIJI AVILSKOJ

Dar pjevanja koji ste od Boga primili neka bude Njemu na slavu

U subotu 6. listopada održano je hodočašće dječjih zborova iz župa Požeške biskupije u katedralu prigodom svetkovine sv. Terezije Avilske. Susret je započeo u Dvorani sv. Terezije Avilske. Nakon molitvenog uvoda, okupljene je u ime Pastoralnog centra Požeške biskupije pozdravio Zvonimir Zelenika zahvalivši mladim zborovima i njihovim voditeljima što su se odazvali susretu. Potom ih je pozvao da se upoznaju i prodube međusobno zajedništvo, te da uče jedni od drugih kako bi dar pjevanja Bogu, koji su od njega primili u njima rastao. Uslijedilo je predstavljanje zborova i izvođenje pjesama koje su zborovi

pripremili na temu nadolazeće Godine vjere. Program je animirala i vodila vjeroučiteljica Patricija Brdar. Za pjevanje na euharistijskom slavlju koje je u požeškoj katedrali predvodio katedralni župnik Ivica Žuljević, izaslanik biskupa, mlade zborove je pripremao mo. Alen Kopunović Legetin, povjerenik za liturgijsku glazbu u Požeškoj biskupiji.

Na početku slavlja vlč. Žuljević prenio je pozdrave biskupa Antuna te prigodnim riječima pozdravio sve okupljene. U homiliji je približio mladima svetopisamski tekst iz Knjige o Jobu, naglasivši da i mladi danas žive pred kušnjama, baš kao i pravedni Job. Pozvao je sve okupljene da se ne boje

kušnja i izazova današnjeg vremena, jer ih Bog u kušnjama neće napustiti. Po uzoru na sv. Tereziju i brojne druge svete naše Crkve i vi danas, u svom svakodnevnom radu, budite svjedoci Isusa Krista, napose marljivom brigom da dar pjevanja koji ste primili bude Bogu na slavu. Na završetku euharistijskog slavlja predstavnicima svih zborova uručeno je priznanje Požeške biskupije za sudjelovanje na Hodočašću dječjih zborova sv. Tereziji Avilskoj kojem se odazvalo tristotinjak mladih pjevača iz 9 župa biskupije. Svim dječjim zborovima u katedrali je ravnala s. Marija Tea Juratović uz orguljašku pratnju mo. Alena Kopunovića Legetina. (Z.Z.) ■

BISKUPIJA DODIJELILA STIPENDIJE UČENICIMA I STUDENTIMA

Materijalno donosi sreću tek kada ga se dijeli s drugima

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

I ove godine uz blagdan sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške katedrale u Biskupskom domu, u Dvorani bl. Alojzija Stepinca, 13. listopada uručene su stipendije Požeške biskupije, koje su primili prije svega oni koji dolaze iz obitelji s više djece i slabijih materijalnih mogućnosti, a dvoje njih primilo ih je kao nagradu jer su bili najbolji maturanti Katoličke klasične gimnazije u Požegi i Virovitici.

Stipendiste i njihove roditelje pozdravio je biskup dr. Antun Škvorčević. Podsjetio je na socijalno stanje u Hrvatskoj i kazao kako Požeška biskupija o značajnijim blagdanima nastoji očitovati svoju osjetljivost za one koji su u potrebi, među kojima su i mladi bez dovoljno sredstava za svoje školovanje. Sa žaljenjem je istaknuo kako mogućnosti Biskupije nisu takve da bi mogla odgovoriti na potrebe svih onih koji su zatražili pomoć te je dodijeljeno 57 stipendija, čemu valja dodati i potporu koju Biskupija pruža mladima na druge načine.

Nakon molitve i pročitano ulomka iz Poslanice sv. Pavla Rimljanima biskup je podsjetio kako smo okruženi materijalnom stvarnošću koja je Božje stvorenje i kako nam je ona potrebna za život. No, dodao je, kako se čovjek kao duhovno biće i neponovljiva osoba ostvaruje na dubljim razinama, među kojima je odnos prema drugoj osobi jedan od najvažnijih. Spomenuo je moć molitve koja nas stavlja u odnos sa živim Bogom i upozorio da čovjek najsnažnije raste na razini svoga duha i dostojanstva kada nastoji prema drugima živjeti poštovanje, dobrotu, plemenitost, ljubav, praštanje, mir. Poručio je studentima i učenicima da dok tragaju za životnim ostvarenjem ne dopuste napasti da ih prevari te sebe svedu na malo, na materijalno, jer sreća nije u onom što čovjek ima,

nego u onom što on jest. Istaknuo je da materijalno donosi sreću tek kad ga se podijeli s drugima. Kazao je da biskupija dok u okviru svojih materijalnih mogućnosti nastoji pomagati mladima, ne želi svesti svoj odnos prema njima na tu razinu, te očekuje da i oni prema Crkvi kao i prema svakom čovjeku ne uspostavljaju odnos tek u tom interesu. Potaknuo ih je da trajno imaju na umu kako je čovjek velik, dostojanstven i duhovno bogat kad i u materijalnom siromaštvu zna živjeti odnos prema drugima iz srca te svjedoči neprolazne vrijednosti koje najsnažnije očvjeću. Pozvao ih je da u tom smislu budu povezani s mladima u župi gdje stanuju tijekom studija te da sudjeluju na susretima koje će povremeno organizirati biskupija, prvenstveno na blagdan sv. Lovre.

Biskup je zahvalio Nedjeljku Androšu, v.d. ravnatelja biskupijskog Caritasa za sve ono što je u tehničkom pogledu učinio sa svojim suradnicima za dodjelu stipendija.

Novi ravnatelj Caritasa Požeške biskupije

U skladu sa zaključcima Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije biskup Antun Škvorčević razriješio je Nedjeljku Androša službe v.d. ravnatelja biskupijskog Caritasa, a za novog v.d. ravnatelja imenovao Gorana Lukića. U biskupovoj nazočnosti, 3. studenog obavljena je primopredaja službe. Biskup je zahvalio dosadašnjem ravnatelju za njegovo služenje, a novom poželio da uz Božju pomoć provede ono što je zacrtano sustavom prihvaćenim na zasjedanju Prezbiterskog vijeća. Dodao je da će mu sigurnim putokazom u radu biti novi Statut bez obveze svakodnevne službe pomogne novom ravnatelju prema potrebama i svojim mogućnostima. (I.I.)

SESTRA SAMUELA PREMUŽIĆ NA RADIONICI U KAPTOLU

Caritasove volonterke učila izrađivati predmete od slame i perušine

Piše: Lj. Marić

Sestra Samuela Premužić, poznata umjetnica iz Zagreba koja izrađuje različite predmete od prirodnih materijala, prije svega od slame i perušine, odazvala se molbi župnog Caritasa u Kaptolu te krajem listopada organizirala radionicu za njihove volonterke. Naučila ih je izrađivati različite zvjezdice od slame te anđele, borove i Isusa u jasicama.

— Nastojim se uvijek rado odazvati svima koji me zovu da im pokažem kako se od prirodnih materijala mogu napraviti lijepe stvari, posebno mi je drago kada me netko zove iz Crkve — kazala je sestra Samuela. Župnik Josip Klarić ističe da se radionica organizira u sklopu pastoralnih aktivnosti u koje se posebno želi uključiti i mlade i djecu kako bi se kod njih razvila osjetljivost za druge, posebno one koji su u nekoj nevolji i kojima je potrebna pomoć drugih.

— Ovakve radionice posebno organiziramo prije velikih blagdana kakav je i Božić kako bi drugima donijeli radost, ali kako bi i sami osjetili tu radost jer kada god se čovjek angažira da nešto lijepo radi, osjeća radost. Imajući sve to u vidu iskoristili smo jednu od najjemenitnijih umjetnica ručnih radova kako bi nam u tome pomogla — kazao je župnik Klarić dodajući kako je zahvalan sestri Samueli što je darovala svoje dragocjeno vrijeme za tako plemenitu nakanu.

Manuela Čakalić, predsjednica kaptolačkog Caritasa rekla je da će ono što su izradili i što će još izrađivati prodavati u svojoj župi kako bi prikupili sredstva kojima će pomoći najpotrebitijima. — Osim ovih ukrasnih predmeta prodajemo i kolače koje peku naše volonterke te brojne druge žene. Nastojimo svake godine na ovaj način osigurati i jednu stipendiju za studenta, a ostali novac uglav-

nom trošimo za kupovinu hrane siromašnima u župi — kazala je Manuela.

Marija Pijak, njena kći i unuka bolesne i same žive od socijalne pomoći i Caritasa

Svaki dan se kroz molitvu obraćam Bogu i to mi je najveća utjeha

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Sudbina 81-godišnje Marije Pijak, njene 59-godišnje kćeri Ivanke Bjekić i 32-godišnje unuke Marine, slična je sudbina mnogih Hrvata prognanima tijekom rata iz Bosne: protjerane su s vjekovnih ognjišta s vrećicama u rukama da bi potom u stranom kraju morale započinjati novi život i stvarati novi dom. No, u najtežim trenucima snagu da opstanu i idu dalje davala im je vjera u Boga koju su u njih od najranijeg djetinjstva 'usađivali' u obitelji.

– Živjeli smo u Prijedoru gdje smo imali lijepu kuću. Bavili smo se poljoprivredom, u štali je bilo i konja i krava i druge stoke, a onda je došao rat. Sve su nam odnijeli i muža odveli. Ništa o njemu nisam znala, gdje je i što radi, ali su mi govorili da je živ. Tako su mi lagali tri godine. Na kraju sam dobila papire na kojima je pisalo da je umro... no, čula sam da su ga ubili – kroz suze, isprekidano prisjeća se danas Marija. Nakon stanke, dok briše suze, dodaje: – Bili

smo vjernici, u našoj se obitelji uvijek molilo i Boga štivalo. Imali smo tamo dobrog svećenika, a onda, kada su došli vojnici, i njega su ubili. Što im je on napravio? – i nakon dugih godina pita se Marija.

Ratne traume uništile im zdravlje

Opljačkana imovina i smrt muža nisu bili kraj stradanja Marije i njene obitelji. Ubrzo su se ona, kći i unuka našle u koloni izbjeglica iz cijelog kraja. Nagurani u autobuse vozili su ih najprije u Srbiju, a potom u Hrvatsku.

– U jednom trenutku su me izveli van i počeli ispitivati. Bila sam sigurna da će me ubiti i samo sam tiho molila u sebi. Pustili su me ipak da idem dalje i tako smo, nakon duge vožnje došli u Pakrac. Tu smo se smjestili u jednoj kući na Gavrinići koju smo zamijenili s jednim Srbinom za našu kuću u Prijedoru. Bilo je to 1994. godine – nastavila je svoju tužnu priču Marija. Ivankin muž, dodala je, ostao je u Bosni, a njih tri, s nešto najosnovnijih stvari, pokušale su u novoj sredini stvoriti za sebe novi dom. Obratile su se za pomoć župskom Caritasu i dobile su ju. Kako nisu imale mirovine, a ni stalni posao nisu uspjele naći, uskoro su počele primati socijalnu pomoć. Radile su međutim, povremeno na raznim poslovima kako bi dodatno zaradile. Nabavile su kokoši, svinje, počele obrađivati vrt i život im je, kaže Marija, postao lakši. Nažalost, uspostavilo se da ratnoj priči Marijine obitelji ipak nije kraj.

– Deset godina smo živjeli u toj kući, a onda je iz Njemačke došla kći ljudi s kojima smo zamijenili kuću i zatražila da se iz nje iselimo. APN nam je tada dodijelio ovu kuću u kojoj smo sada, ali ona je starija i puna je vlage. Pokušavam ju držati urednu, ali nemamo novca da popravimo sve što bi trebalo – nezadovoljno je kazala Marija.

Fotografija iz obiteljskog albuma

Sve što su tri žene proživjele za vrijeme rata i u kasnijim godinama, ostavilo je traga i na njihovom tijelu, a još više u duši. Pobolijevahu, a osobito je teško Marini.

– U ratu je još bila dijete i sve ju je to potreslo. Oboljela je na živce i bez lijekova više ne može. Uglavnom je u svojoj sobi, na zidu i kraj sebe postavila je svete slike i uglavnom se moli – zaplakala je ponovo Marija dok je pričala o unuci.

Žele na hodočašće u Mariju Bistricu

Tri žene koje život posljednjih godina nije mazio žive od 1700 kuna socijalne pomoći i ponešto hrane i odjeće koje im povremeno dostavljaju iz caritasa pakračke župe.

– Išla bih ja raditi da nešto zaradim, ali nemam gdje – pomalo odsutno kazala je Ivanka, dok je drhtavim prstima prebirla po požutjelim obiteljskim fotografijama koje je uspjela donijeti iz Prijedora. Donijele su sa sobom Marija, Ivanka i Marina i stare fotografije Majke Božje, Milosrdnog Isusa, pape Ivana Pavla II... Uz njih na zidu je i nekoliko krunica, na oronuljoj vitrini kipići svetaca, bočica vode iz Lurda...

– Učili su nas naši stari kako se uvijek Bogu treba obraćati i vjerovati u njegovu milost. U crkvu smo i u Bosni uvijek išli, a i ovdje u Pakracu rado odem na večernju misu. Ima i jedna grupa koja svakog trećeg ponedjeljka u mjesecu moli sa časnim sestrama koje dolaze iz Lipika pa, kad god mogu, idem moliti s njima. Voljela bih otići i u Mariju Bistricu na hodočašće, ali kako? Kad su naši iz župe išli nisam mogla, odakle mi sto kuna kad jedva imamo za jesti? A, kad ne mogu tamo, bar se na miru mogu moliti kod kuće. I molim se svaki dan i kroz molitvu se obraćam Bogu. To mi je najveća utjeha u ovim teškim godinama – brišući suze kazala je Marija. ■

Od rata sačuvana Biblija

Nisu Marija, Ivanka i Marina puno uspjele donijeti iz Bosne u novi, hrvatski dom, ali među njima je bila Biblija. Pokidanih je korica i žutih listova no, svi ju povremeno čitaju, osobito Marija. – Ne bih ju za ništa ostavila tamo iako je stara. Volim sjesti i na miru čitati. A onda se i pomolim i bude mi lakše – kazala je Marija.

OBITELJ IVICE I VERICE HRMO IZ ŽUPE LIPOVLJANI

Odgoj treba biti životni poziv i prioritet roditelja

Piše: Višnja Mikić • Fotografije: iz obiteljskog albuma obitelji Hrmo

Vjera je izvor koji osvježava, tlo po kojem hodamo, sunce koje grije i pročišćava, sjeme koje raste i daje plod. Najdublji dio našeg bića bez vjere je gladan, suši se i umire ističu – ističu Ivica i Verica Hrmo iz župe Lipovljani.

U njihovoj obiteljskoj kući živi devet članova: sedamdesetčetverogodišnji djed Mirko i njegov dvije godine mlađi brat Luka koji su kuću sagradili i s kojima svi žive u skladnom zajedništvu. Uz njih je sedmeročlana obitelj Verice i Ivice. Verica je iz Samobora, sedmo dijete u obitelji Razum, a Ivičini su radili u Walshutu i imali dvoje djece. Obitelji Hrmo Bog je podario s petero zdrave, živahne i kako sami kažu, zahtjevnije djece. Jakov ima 15 godina, Ana 13, Filip 11, Martin 7 i Jelena 5.

Obiteljske aktivnosti

Nakon završene Pedagoške akademije, još u komunističko vrijeme 1986., krenula sam na studij Katehetike i religiozne pedagogije na Katehetskom institutu KBF-a u Zagrebu. Tada su studij pohađale uglavnom redovnice i po koja vjernica laikinja – kaže Verica.

Ivica je, nakon Klasične gimnazije na

Šalati, nastavio studij na Katehetskom institutu. I on i supruga rado se prisjete studentskih dana i jednog od dragih predavača, današnjeg požeškog biskupa, Antuna Škvorčevića. Ljubav prema Gospodinu, prirodi i zajedništvu, kaže Ivica, prerasla je u veliki Božji dar – ljubav, koju su on i Verica 1996. okrunili sakramentom ženidbe. Danas žive i rade u Lipovljanima. Ivica vjeroučitelj u OŠ Josipa Kozarca i predaje u pet područnih škola, a Verica predaje vjeronauk u matičnoj školi.

Svakog jutra organiziraju „mali obiteljski pogon“: Već prije 7. sati svi su za zajedničkim doručkom. Jelena zatim ide u vrtić, Martin u prvi, Filip u peti razred i glazbenu školu, gdje svira klavir, Ana je učenica 7. razreda, a Jakov ide u Opću gimnaziju i Srednju glazbenu školu u Novskoj.

– Uz redovne obveze, bavljenje glazbom i nogometom, omiljena obiteljska aktivnost je biciklizam, a zimi duge šetnje. Shvatili smo da, ako se roditelji ne angažiraju i ne (p)ostanu prisutni u slobodnom vremenu svoje djece, teže ih prate i odgajaju, a djeca im tada lakše neprimjetno odlutaju stranputicom – kaže Ivica.

Župa im je druga obitelj

Ivici i Verici župa sv. Josipa druga je obitelj. Svatko vodi po jednu skupinu prvopričesnika, zatim skupinu mladih koja, iako broji desetak članova, poduzima puno aktivnosti u župi. Sudjeluju na biskupijskim svečanostima, križnim putevima, susretima mladih, hodočašćima. Organiziraju korisne radionice, a župljani njihove akcije uvijek podrže svojim prilozima. Prikupljenim sredstvima kupuju namirnice i obilaze tridesetak najsiriromašnijih obitelji u župi. Ivica je član ŽEV-a, a Verica ŽPV-a. Sva djeca, osim Jelene, su ministranti, a svi se rado druže sa župnikom Darijom Šimićem.

Naši sugovornici kažu kako je odgoj životni poziv i prioritet roditelja, a brak doživljavaju kao zajedništvo, u kojem rastu i odgajaju jedno drugo međusobno.

– Takvo zajedništvo doživljavamo kao neprestani rast u ljubavi i komunikaciji i na takvom temelju gradimo i odnos prema djeci. U njih ulažemo vrijeme i materijalna sredstva, svjesni da se propušteno ne može nadoknaditi. Naš je dom ispunjen neprestanom komunikacijom. U svakom trenutku znamo gdje je tko od ukućana, s kakvim se teškoćama ili radostima nosi toga dana, a uvečer podijelimo doživljeno. Iako naša djeca imaju dobre informatičke uvjete u domu i tatu koji se jako dobro u to razumije, boravak pred računalom im je ograničen, ali su doživjela da im druženje pruža više doživljaja i zadovoljstva od vremena provedenog pred računalom – kaže Verica.

Dodaje da svoje vjeroučenike susreću s poštovanjem te ih prate molitvom. – Interes djece za predmet uspijevamo održati najprije osobnim stavom u kojem prepoznaju da vjera daje životnu radost, da ona daje odgovore na svakodnevna i najvažnija životna pitanja, da naš život samo u vjeri ima cilj i da svaka patnja ima smisao, jer ju je Krist osmislio – objašnjava Verica.

U Veričinoj i Ivičinoj obitelji, kroz više generacija unazad, ima svećeničkih i redovničkih zvanja. Svećenici su uvijek bili dragi gosti obitelji. Tako i današnji župnik Šimić rado navrati u obitelj Hrmo.

Izvor snage im je zajednička obiteljska molitva: kod stola, zatim „Anđeo Gospodnji“ i uvečer desetica krunice. Molitva im, kažu, omogućuje da bolje čuju Božji glas, njegov poziv ili nježnu opomenu. Dan završavaju „Večernjom“ iz „Časoslova“.

Poruka za Godinu vjere

U Godini vjere treba moliti za dar vjere. Otvoriti se Gospodinu da nas pohodi i obdari. Sakramentima hraniti to sjeme koje smo primili na krštenju. Tako će ono rasti i davati plod. Sva krizna razdoblja u bračnom i obiteljskom životu snažno su povezana sa snagom vjere, a molitva uvijek izvede na pravi put. Godina vjere je posebno vrijeme za vjeroučitelje, prilika da najprije sami, dublje i snažnije preispitamo svoju vjeru, da živu vjeru prenosimo na našu djecu, ali i na vjeroučenike u školi i župi – poručuju supružnici Hrmo.

Željko Ivanišević, vlasnik NG Elektronike iz novogradiške župe Bezgrješnog začeca BDM

Ozvučavam samo crkvene i plemenite svečanosti i slavlja

Piše i snimila: Višnja Mikić

Kažu da je skromnost vrлина. Usudim se reći i da je to dar. Kad upoznate Željka Ivaniševića iz Nove Gradiške, složiti ćete se sa mnom. Ovaj jednostavni čovjek u svemu prihvaća Božju volju.

Željku je 55 godina, po zanimanju je elektrotehničar. Devet godina radio je kao tehničar u radiopostaji Nova Gradiška, a onda je 1989. otišao raditi u Švicarsku, na stručnoj izradi ožičenja elektrorazvodnih ormara. Tu ga je zatekao rat te se zajedno s ostalim Hrvatima u Švicarskoj uključio u organizirano prikupljanje pomoći za Novu Gradišku: sanitetski materijal, vozila za prijevoz ranjenika, pokrivače, toplu odjeću... U katoličkoj misiji pjevao je u zboru.

Djed mu je brat bl. Jule

Rođen je u katoličkoj obitelji. Djed mu je brat blažene s. Jule Ivanišević. U osnovnoj školi bio je ministrant, a u srednjoj su ga zanimali elektronika i radioamaterizam. Njegov je klub postizao vrhunske rezultate u bivšoj državi. Kad je na regrutaciji rekao da ide u crkvu, upisali su ga u brdsko-planinsku streljačku pješadiju, no ipak je u vojsci završio, zahvaljujući dobrim ljudima iz radiokluba, kao vezist-telegrafist. Zaposljavanjem u radiopostaji, sav se dao na napredak radija i njegov prelazak sa srednjeg vala na UKV, ali direktor ustanove „okreće ploču“. Željko, iako razočaran i povrijeđen, nalazi mir i snagu u Bogu.

I u Švicarskoj, u Hrvatskoj katoličkoj misli, išao je na mise i tu se snažio. U svakodnevnu molitvu uvrstio je tada krunicu. Osniva obitelj i supruga Ingrita ondje rađa dvoje djece: Igora (danas 17 god.) i Martinu (15 god.). Zbog narušena zdravlja, iako bez osiguranog posla, Željko se s obitelji 1997. vraća u Novu Gradišku. Supruga se zatim zaposlila, a on se vratio u radiopostaju, kao vanjski suradnik. Međutim, nakon nekoliko godina dobiva „prešutni otkaz“. Tada se rodila i mala Ema (danas 9 godina).

Isus je uvijek veći majstor od mene

– Tada sam se, u svom čišćenju pred Bogom, borio protiv dvoličnosti, ali prepoznao sam da se i u mene neprimjetno uvukla. Odlazim u ‘pustinju’ radeći teške poslove i uskoro sam bivšim kolegama mogao sve oprostiti. Nakon dvije godine takvog rada, osnivam mali obrt. Prijavio sam sve djelatnosti iz područja elektrotehnike. Ni u jedan posao nisam ulazio sam. Isus je bio sa mnom i kod svakog problema obraćao sam se njemu jer je on uvijek veći majstor nego ja. Za popravke elektronike u radionici sam već

imao nešto aparature, a nabavio sam i polovni razglas. Kao samostalni obrtnik počeo sam ozvučavati, ali samo crkvene i plemenite manifestacije. Zahtjevi i poslovi povećavali su se, pa sam morao nabaviti i novu opremu. Za moju obrtničku radionicu „NG elektronika“ čulo se samo „od usta do usta“ onih koji su bili zadovoljni uslugom – ističe Željko.

Pastoralni vijećnik i pjevač

Željko je član pastoralnog vijeća, a godinama i crkvenog zbora župe Bezgrješnog začeca BDM, pa je počeo ozvučavati i tijelovske procesije, mise na groblju uz blagdan Svih svetih, a dolaskom sadašnjeg župnika i dekana Perice Matanovića u župu ozvučavao je proslave Dana župe, Dana zahvalnosti majkama i koncerte zbora mladih „Nebeski znak“. Uslijedila su ozvučavanja mladih misa, koncerata hrvatskih pjevačkih društava i kulturno-umjetničkih društava i u Novoj Gradiški i okolici pa i dalje u inozemstvu. Na koncertu staropetrovseljske „Tamburice“ Željko je ozvučio istovremeno pet tamburaških orkestara sa 130 tamburaša, zatim u Pakracu festival duhovne glazbe „Hodočašće u došašće“. Željкова snimka ovog događaja emitirana je u programu HKR-a. U župi Rešetari Željko radi na informatičkom uređenju arhive. Prošle godine upoznao je poljskog misionara vlč. Witolda Petra Pietrasiuka koji je putovao po Hrvatskoj duhovno pripravlajući vjernike za beatifikaciju Ivana Pavla II. Pozvao je Željka u Rijeku, u crkvu Gospe Lurdske na Žabici gdje je ozvučio procesiju pokretnim razglasom. Presretan je što je iste godine bila beatifikacija pape Ivana Pavla II. i njegove tete s. Jule Ivanišević. Sa suprugom je bio na bračnom vikendu u Velikoj.

Najvažnija je vjera

– Posla ima, ali još uvijek radim sam. Ponekad pomogne sin srednjoškolac. Vrijeme će pokazati kako ću dalje. Uglavnom, opremu nisam nikada kupovao na kredit, ovako mi je sigurnije, pa makar i malo-pomalo. Najvažnija je vjera i Božja blizina. U svakodnevnom životu prisutna velika unutrašnja borba, ali važno je prepoznati taj trenutak. Isus je rekao: „Ljubav mi je mila, a ne žrtva.“ Znači – živi ovaj trenutak. Prepoznao ga. Ako nisi dovoljno uronjen u Boga i ne odreagiraš pravovremeno, trenutak je prošao. Današnja žurba i tempo odvlače od Boga. Ali, ako je čovjek uronjen u Boga, onda se treba povući u osamu svakodnevno, makar i kratko. Ako imam kakav problem na poslu, onda se na trenutak odvojim od ovoga svijeta, sjeđinim se s Isusom i predam mu sebe i sve svoje, pa neka on sve riješi, jer rekao je: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ – poručuje Željko. ■

ŽUPA SV. JURJA U VRBOVI

Iako je župljana sve manje, vrlo je jak sakramentalni život, a posebno je velik odaziv na ispovijedi

Piše i snimila: Višnja Mikić

Na Bilom Brigu marijanska pobožnost proteže se još na početak 13. st. Izgradnjom „via regie“ Dubovčani, odnosno Bilobrišci, sele se uz cestu, crkva ostaje napuštena, a 1807. i srušena. Posebno su zanimljive legende o Gospinu kipu koji je odnesen u novu župnu crkvu u Novu Kapelu s čime nisu bili zadovoljni ni Bilobrišci, a navodno ni kip. Priča se da se kip više puta sam vraćao na Gospino polje. Nakon svih prepreka, kip je vraćen na Gospino polje u velikoj procesiji, kakva se ne pamti.

Na Gospino polje vjernici su dolazili svih minulih stoljeća i bez obzira na državna uređenja, pa i tijekom Domovinskog rata. Gospino polje doživjelo je nov procvat uspostavom Požeške biskupije te dolaskom sadašnjeg župnika prije 14 godina. Vjernicima je posebna radost što uoči blagdana Male Gospe ovdje misu slavi naš biskup dr. Antun Škvorčević.

Župa sv. Jurja Vrbova sljedeće godine proslavit će 50. obljetnicu. Do 1963. godine bila je filijala staropetrovoselske župe. Danas je Vrbova župno središte s filijalama Blažević Dol i Bili Brig. Osnovana je velikim zalaganjem staropetrovoselskog župnika Stjepana Kanića. Prvi vrbovački župnik bio je dotadašnji vrlo omiljeni kapelan u Starom Petrovom Selu Josip Klarić.

Vrbova kroz povijest

Prema sačuvanim dokumentima iz srednjeg vijeka, vidljivo je da su nekad postojale Gornja i Donja Vrbova. Gornja je bila centar cijelog kraja s crkvom sv. Jurja. Oslobođenjem od Turaka Gornja Vrbova postaje filijala dubovačke župe do osnivanja staropetrovoselske 1766. godine. Izgradnjom „via regie“ 1750. sela razbacana po obroncima Požeške gore sele se uz novu cestu. Tako se stanovnici Gornje Vrbove sele na prostor bivše Donje Vrbove pa nastaje današnja Vrbova. Na mjestu stare vrbovačke župne crkve 1938. je izgrađena kapela sv. Ilije. Na novoj lokaciji, uz cestu, Vrbovci grade crkvu sv. Jurja, a sadašnja je izgrađena 1802.

Blažević Dol danas ima samo osamdesetak vjernika i kapelu sv. Ilije. Župnik Antun Đurić, rođen u Vrbovi, (nestao 1945. i najvjerojatnije ubijen) bio je kapelan u Starom Petrovom Selu. Osnovao je križarsko bratstvo i sestrinstvo u tom selu, a onda i u Vrbovi. Križari su, između ostalog, zidali i crkvu sv. Ilije, a križarice su uredile njezin okoliš. Prva misa slavljenja je na 1938. godine. Prije 11 godina na kapeli su promijenjeni toranj i krov te je napravljena nadstrešnica pred kapelom.

Iseljavanja u nordijske zemlje

U vrijeme osnivanja župa je brojila oko 1800 vjernika, danas ih je oko 1100. Župnik Stjepan Bakarić kao glavne razloge smanjenja broja vjernika navodi iseljavanja Vrbovaca izvan domovine: često u preokooceanske, ali i u nordijske zemlje, najviše u Norvešku. Završivši školu, mnogi također napuštaju svoje mjesto i odlaze u najbliže gradove za poslom. Ove godine u župi sv. Jurja bilo je 12 prvopričesnika i 25 krizmanika.

Aktivni ministranti i pjevači

Vrbovačka djeca rado ministriraju, a za njima ne zaostaju ni pjevači koji su sve aktivniji. Do prije dvije godine zbor je formiran „prigodice“, za krizmu, za Đurđevo i sl. Sada crkveni zbor ima mladu orguljašicu Renatu Turkalj. Pjevaju svake nedjelje na svetoj misi u župnoj crkvi, zatim za blagdan sv. Ilije u Blažević Dolu, a uoči Male Gospe i na Gospinu polju iznad Bilog Briga. U župi su aktivni i članovi ekonomskog i pastoralnog vijeća, ali i članovi Djela za duhovna zvanja Požeške biskupije. Ima ih šezdesetak i redovito mole za zvanja u našoj biskupiji. Svoje najbliže suradnike, čitače, pjevače, ministrante i sve koji su mu desna ruka tijekom godine župnik nagradi hodočašćem u neko od marijanskih svetišta.

Veliki odaziv na ispovijedi

– Vjernici su manje-više redoviti na misama, uredan je sakramentalni život, ali je zanimljivo da je tradicionalno dobar odziv na božićne i uskrsne ispovijedi. Pristupanje tim ispovijedima neusporedivo je s nedjeljnim ispovijedima i pričestima i onima za

blagdane. Ako pogledate da župa ima oko 1100 vjernika, a da se svake godine za Božić i Uskrs ispovijedi njih preko 400, onda to dovoljno govori koliko odgovorno i ozbiljno shvaćaju naše najveće kršćanske blagdane – kaže župnik Bakarić.

– U Vrbovi je ustaljeno i da za krstitke i pred vjenčanje vjernici sami dolaze tražiti ispovijed i pričest za kumove i roditelje. Ne mora župnik podsjećati na to. Možda treba reći i kako su prostor Vrbove u povijesti naselili Ličani: zadržali su nešto od dobre tradicije koju su donijeli, mislim na duhovnost i marijansku pobožnost, koja se onda njegovala ovdje, iako je pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji ovdje oduvijek čvrsto ukorijenjena – objašnjava župnik, ■

Izgradnjom ceste „via regia“ i vjernici Bilog Briga, nekadašnjeg Dubovca, morali su se rastati od Gospe Dubovačke i preseliti se uz cestu. Tako je 1864. u selu, koje dobiva naziv Bili Brig, sagrađena kapela Uzašašća Gospodinova. Nova je ponovo sagrađena i blagoslovljena 1911. Vjernici su, kronike pišu, bili uvijek veoma zauzeti za „crkvenu stvar“. Za zadnje uređenje i postavljanje vitraja, uz vjernike je veoma zaslužan župnik Bakarić.

ODRŽANE »ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI«

Od baroka do suvremenog u kraljevskom portretu

Tekst: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Orguljaške večeri u požeškoj katedrali još su jedan dokaz kako zanimanje za Mozartovu 'kraljicu instrumenata' sve više raste, izgrađujući glazbeni ukus publike. Prvorazredna akustika baroknog prostora i goleme zvukovne mogućnosti novih orgulja ovdje su dobitna kombinacija i za orguljaša i za one koji ga slušaju.

Sjajan i raskošan

Upravo su monumentalnost i gusta paleta zvukovnih boja, orkestralna snaga, sve ono što čini 'kraljevski portret' toga glazbala. Da nove, požeške orgulje iz glasovite Eisenbarthove radionice ne poznaju zvukovna ograničenja potvrđuje i umjetnički ravnatelj požeškog orguljaškog festivala kojega uspješno organizira Požeška biskupija.

– To je instrument bogat u svojoj dispoziciji, sonoran u svojoj zvučnosti, a opet sjajan i raskošan. Ovaj festival njihovom je gradnjom uistinu dobio na svojoj težini, a potvrđuju to i prvorazredna imena domaće i inozemne orguljaške scene koje ugošćuje – ističe Alen Kopunović Legetin, također jedan od sudionika ove iznimne kulturne priredbe. Etablirali su je vrsni orguljaši, sve u nastojanju da bogatu i izazovnu orguljsku baštinu približe publici. Ove godine 'Orguljaške večeri požeške katedrale' otvorio je Pavao Mašić i to repertoarom suvremene francuske orguljaške škole.

U čemu je tajna?

– Riječ je uistinu o orguljašima koji su pisali za orgulje, dakle majstorima koji su poznavali svoj instrument i u tom smislu ovaj instrument 'sklon' je takvom repertoaru. Nastojimo njime obuhvatiti i što veći zvukovni potencijal. Tajna je svakako i u dobrom orguljašu, a onda kada se spoji kombinacija dobrih orgulja i dobra svirača rezultat je izvanredan – kaže Mašić.

Festival otvara i druge mogućnosti poput suzvučja orgulja s orkestrom ili najsavršenijim glazbalom – ljudskim glasom.

– Namjera je publici približiti sličnost ljudskoga glasa u homofoniji i suzvučju s orguljama, a opet i različitost u moguć-

nostima koja imaju ta dva aparata. Širina koju ovaj festival otvara u tom kontekstu je sjajna i ja sam zato ovdje u Požegi redovit gost, ali i sudionik koncerata – ističe maestro Tomislav Fačini koji se ove godine predstavio sa svojim vokalnim ansamblom 'Antiphonus'.

Počast njemačkoj orguljaškoj tradiciji

Niz koncertnih večeri na kojima se uz Alena Kopunovića Legetina predstavio i mladi Ivan Bosnar, završen je gostovanjem glasovitog Hansa Leitnera, orguljaša Münchenske katedrale. I dok je Bosnarov program obilježila orguljaška romantičarska skladateljska poveznica, Leitnerov je podsjetnik na obljetnice četvorice velikih skladatelja: Johna Stanleya (300. obljetnica rođenja), Jana Pietera Sweelinka (450. obljetnica rođenja), Gustava Flügela (200. obljetnica rođenja) i Wilhelma Volckmara (200. obljetnica rođenja).

Koncertnu počast odao je naravno, njemačkoj orguljaškoj tradiciji koju i sam baštini i to djelima dvojice velikana 'njemačke škole' koji su svojom skladateljskom ostavštinom zadužili svjetsku glazbenu baštinu: J. Sebastiana Bacha i njegova nasljednika Maxa Regera. I dok je u trodijelnoj G – dur Fantaziji velikoga kantora podsjetio na suprotstavljenost patosa i virtuozičeta, jednoglasja i peteroglasja, stila 'antico' i kromatike, u Regerovoj maestralnoj 'Toccati i Fugi in D' pokazao je njegove skladateljske dosege, a oni su upravo u ovom dijelu dosegli savršenstvo glazbenog izraza. Na svršetku koncerta ugledni orguljaš iz Münchena izveo je impresivnu improvizaciju na temu gesla Požeške biskupije "Krist danas i uvijek", kojeg je skladao Anđelko Klobučar. Među brojnim ljubiteljima orguljaške glazbe na koncertu u Katedrali bio je nazočan i

biskup Antun Škvorčević, graditelj orgulja požeške Katedrale Wolfgang Eisenbarth iz Passaua sa suprugom Agathom.

Već po tradiciji 'Orguljaške večeri požeške katedrale' zatvorene su vesperama u kojima se orgulje pojavljuju u svojoj izvornoj i najvažnijoj ulozi – onoj liturgijskoj.

I ove su godine održane uz 15. obljetnicu uspostave Požeške biskupije i ređenja prvog požeškog biskupa mons. dr. Antuna Škvorčevića, a uz blagdan sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale i grada Požege. ■

DAVID ŠARIĆ IZ ŽUPE SV. AUGUSTINA IZ VELIKE BAVI SE AMERIČKIM NOGOMETOM

Oko vrata nosim krunicu s Ovčare koja mi je posebno draga

Tekst: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Što je to američki nogomet i kako se igra, u Hrvatskoj malo tko zna, pogotovo na prostorima zapadne Slavonije jer ovdje nema ni jednog takvog kluba. Zahvaljujući studentu Fakulteta prometnih znanosti Davidu Šariću iz Radovanaca kraj Velike stanovnici Požeštine, ali i šire imali su priliku po prvi puta uživo pratiti jednu utakmicu američkog nogometa. David, član zagrebačkog kluba Raiders, inicirao je igranje jedne utakmice u Velikoj, na stadionu NK Kamen-Ingrada kako bi stanovnike ovog dijela Slavonije bolje upoznali s ovim zanimljivim sportom.

Humanost na djelu

Nakon što sam saznao za teško bolesnog sedmogodišnjeg dječaka Mateja Markanovića iz obližnjeg mjesta Trenkovo, koji se već dvije godine bori sa zloćudnom bolešću, predložio sam da utakmica ima humanitarni karakter, odnosno da novac prikupljen od ulaznica predamo njegovim roditeljima. To je moj klub rado prihvatio jer mi čest igramo humanitarne utakmice i rado se odazivamo takvim pozivima. Zbog toga mi je ta utakmica bila posebno draga – objašnjava David.

Utakmica koja se odigrala 4. studenog između zagrebačkih Raidersa i osječkih Cannonsa, bila je iznad svih očekivanja. Do sada je utakmice američkog nogometa koji se u Hrvatskoj igra od 2005. godine gledalo najviše 800 gledatelja, a na velikom stadionu bilo je skoro dvostruko više, oko 1.500. Trener Raidersa, Amerikanc John Anderson nakon utakmice kazao je da se je na velikom stadionu po prvi puta otkako je u Hrvatskoj osjećao kao da se utakmica igra u njegovoj domovini.

David je zbog svega toga bio posebno zadovoljan. Američki nogomet počeo je

trenirati u ožujku ove godine. Prije odlaska na studij u Zagreb, igrao je nogomet za lokalni, velički klub.

Nagovor prijatelja

Na nagovor svojih prijatelja iz studentskog doma počeo sam trenirati. Prvo sam došao pogledati utakmicu. Bilo mi je jako zanimljivo i nije me bilo teško nagovoriti. Kako sam inače prije igrao nogomet, to mi je pomoglo u tom smislu što se i u američkom nogometu traži brzina, dobar odraz, brza reakcija, izdržljivost. Ovdje je još jako važna snaga ruku. Treninzi su puno naporniji. Ovo je najtaktičniji sport koji sam susreo. Imamo knjigu od 50 stranica koju moramo napamet naučiti, a u kojoj su opisane sve akcije. I kada nam trener za vrijeme utakmice kaže akcija ta i ta svatko do nas mora znati što mu je činiti kako bi ta akcija uspjela – opisao je 21-godišnji David koji igra poziciju wide receiver, odnosno hvatača lopte za što mora biti vrlo brz i eksplozivno te dobro hvatati loptu u pokretu.

U klubu koji ima 50 igrača, zajednički treninzi održavaju se dva puta tjedno, a onda još svaki dan pojedinačno treniraju u teretani prema individualnom programu, ovisno o tome tko koju poziciju igra. Oprema je dosta skupa, oko 300 eura stoji ona niže kvalitete, a naručuje se iz SAD-a. Kako klub da bi nastupao u ligi treba imati registrirano 50 igrača, to je dosta veliki izdatak. Američki nogomet u Hrvatskoj igra se od 2005. godine, a Raiders postoji unazad četiri godine. Prošle sezone ligu je igralo četiri kluba, a ove će ih biti šest, po jedan iz Splita, Osijeka i Zaprešića te tri iz Zagreba.

Studentski vjeronauk

Davidu, koji je već naučio na naporne treninge igrajući nogomet, nije se bilo teško

prihvatiti još napornijih treninga. Upornost, volja, odricanje i izdržljivost sve je to što se traži od jednog sportaša. Ako je on vjernik kao što je to David, onda se to lakše ostvaruje. David je odrastao u katoličkoj obitelji koju pored oca i majke čine još starija sestra Barbara, mlađa Gabrijela, obje studentice, te mlađi brat Kristijan, učenik 2. razreda osnovne škole. U obitelji je bio obavezan odlazak na nedjeljna misna slavlja unatoč tome što u njihovom mjestu nema župne crkve. Poseban uzor u vjeri bile su mu bake i mama.

U Zagrebu sam na studiju već četvrta godina. Kada sam otišao od kuće, i ovdje sam nastavio svake nedjelje ići na svetu misu. Uglavnom na misna slavlja idem u crkvu Sveta Mati Slobode na Jarunu, koja predvodi studentski kapelan don Damir Stojić, a ponekad i na Knežiju. Pokušam redovno ići i na studentski vjeronauk, oduševljavaju me predavanja don Damira. On mi je pomagao da čvršće izgrađujem svoju vjeru. To što sam vjernik puno mi znači jer mi vjera daje mir i strpljivost, a pomaže mi i da lakše podnosim životne teškoće – ističe David koji se posebno svaki dan moli Blaženoj Djevici Mariji, a obavezno se pomoli i prije jela.

Svoju vjeru nastoji živjeti i u svakodnevnom životu jer, kako primjećuje, ima nekih koji idu na nedjeljna misna slavlja, ali se u životu ponašaju gore od onih koji nisu vjernici. –Uvijek nosim krunicu oko vrata ili narukvicu sa svecima. Iako imam puno utakmica, oko vrata nosim krunicu koja mi je posebna jer ona potječe s Ovčare. Kada smo išli igrati jednu utakmicu u Osijek, posjetili smo spomen dom Ovčaru i tamo sam je kupio – kaže David. ■

U korak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

Hodočasteći od nedjelje do nedjelje, stigmo do posljednje nedjelje ove liturgijske godine. Još nam je slijedeće nedjelje slaviti blagdan Isusa Krista Kralja i staviti točku na proteklo vrijeme ove godine. Na svršetku nam liturgija nudi odlomak proroka Daniela koji nas vodi u posljednji dan svijeta i povijesti, kad će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu zemljinu. U svom se vremenu razlikujemo jedni od drugih po mnogo čemu. A tada ćemo biti razdijeljeni u dva tabora: Jedni s desne Isusove, drugi s lijeve. Nad onima s desne biti će naslov: blaženi; a nad onim s lijeve: prokleti. I tada je svršetak

vremena i povijesti: prestaje prošlost, nema više budućnosti; ostaje vječnost, sadašnjost. Dok još živimo ovdje i sada, sami određujemo na kojoj ćemo strani biti na Sudnji dan. Na kojoj bismo stani bili, kad bi nas danas pohodila sestra smrt, kojoj nijedan smrtnik umaći ne će?

U Poslanici Hebrejima izričito stoji - kao naslov sve povijesti - *Krist, pošto je prinio jednu jedincatu žrtvu za grijeh, zauvijek sjede zdesna Bogu, čekajući, dok se neprijatelji ne podlože nogama njegovim*. Upitajmo se, barem stidljivo: hoću li i ja biti među neprijateljima? To ne određuje smrt, nego

život. Smrt samo potvrđuje ono što smo bili životom: na strani istine, pravde, ljubavi i mira. Ili smo bili na drugoj stani.

Evangelist nas uvodi u tamu Sudnjega dana: *sunce će pomrčati i mjesec ne će više svijetliti, a zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati*. Pred stravom Sudnjega dana treba se često zaustavljati, kako bismo stjecali hrabrosti za svečan ljudski i kršćanski život. Evangelist nastavlja: *Tada će ugledati Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima s velikom moći i slavom* - jednima na osudu, drugima na spasenje. Među kojima ću se naći ja? Moji znanci i prijatelji? ■

BLAGDAN ISUSA KRISTA KRALJA

Jeste li već uočili da svaka godina i počinje i završava slavom i srećom Isusa Krista Kralja. Zar ne ćete na početku Nove godine pjevati: Narodi nam se Kralj nebeski? I zar ne ćemo slijedeću - i svaku godinu - završiti blagdanom Isusa Krista Kralja? U tom valja otkriti i pronaći svoje mjesto: Jesmo li na strani Isusa Krista Kralja - kao kraljevska djeca? Ili smo se udaljili od Njega? Trebalo bi često kroz godinu čitati odlomak proroka Daniela: *s oblacima nebeskim dolazi kao Sin Čovječji*. Dolazi nagraditi spašeničke, ili osuditi proklete? Među kojima ću tada biti ja? Moji najbliži i oni s kojima sam živio na staroj Adamovoj zemlji?

Ivan, evangelist, opisuje i oslikava Svečanost pojave Isusa Krista na Sudnji dan: Prvorodenac od mrtvih, *Vladar nad kraljevima zemaljskim*. To mu je ime i služba! A kakav je prema nama, dok živimo ovdje i sada? On je onaj koji nas ljubi, koji nas Krvlju svojom

otkupi od naših grijeha, te nas učini kraljevstvom, svećenicima Bogu Ocu svojemu. I zato: *Njemu slava i vlast u vijekove vjekova! Amen!* Blago onima koji žive i očekuju Njegov pojavak: *Gle, dolazi s oblacima, i gledat će ga svako oko, svi oni koji su ga proboli*. On - dolazeći k svima - izgovara svoje ime: *Ja sam Alfa i Omega! Onaj, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Sveladar*. Hoćemo li ga dočekati, kao sveti, odabrani, spašeni?

Evangelje nas vodi u Pilatovo dvorište na Veliki petak, kad se Isus svečano i zauvijek nazvao Kraljem. Pred tom svečanošću stoji svaki čovjek, da se opredijeli: biti u Isusovu kraljevstvu, ili zauvijek ostati isključen i odbačen. A to ne čini smrt, nego život. Smrt samo potvrđuje: Jesam, ili nisam u Isusovu kraljevstvu. To određuje naš život. ■

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Kako li je svečan i nade pun Jeremijin nagovor: *Evo dolaze dani, kad ću ispuniti dobro obećanje*. Što to Bog obećava: *U one dane i u vrijeme ono učinit ću da nikne Davidu izdanak pravedni; on će činiti pravo i pravicu na zemlji*. U toj je rečenici kazana sva povijest svijeta, i Crkve u njemu. Ova je rečenica svečani naslov života i smrti Gospodina našega Isusa Krista. Isus je izdanak, vrh svih obećanja Božjih. On dolazi, da zemlju učini predvorjem neba i nebeskoga svijeta. Za svoje suradnike zove sve dobrovoljce na zemlji i u povijesti. Zvani su i pozvani svi, da bi se i po njima to svečano obećanje ostvarivalo. I odmah veliko pitanje, i još veći odgovor: Jesam li spreman biti Božjim suradnikom?

Pavao nas uči, kakvi moramo biti u ovo predbožićno vrijeme, kad smo i molitelji i primatelji Božjih darova: *Dao vam Gospodin, te jedni prema drugima i prema svima rasli i obilovali ljubavlju*. Ne može se božićevati, ako smo zavađeni i odijeljeni jedni od drugih. Pavao nas moli i zaklinje: *primili ste (naučili ste) od nas, kako treba živjeti, da biste ugodili Bogu*. Sveti tekstovi nam kazuju, kakvi trebamo biti. Riječ je Gospodnja učiteljica našega života i našega vladanja. Jesmo li joj učenici ili suci?

Evandeoska nas riječ vodi u obrise Sudnjega dana ili u dane našega izlaska s ovoga svijeta u čas smrti. Cijelo je nebo znakovito, i sva nam zemlja pripovijeda, da smo na zemlju stigli, kao hodočasnici u nebesku budućnost. Nema čovjeka koji ne bi na stotine načina mogao vidjeti da je na zemlji samo hodočasnik. Došli smo ovamo jer nas je pozvao i stvorio Bog. A izići ćemo odavle onako kako smo živjeli. Sami, uz pomoć i suradnju s Bogom, odlučujemo kako ćemo izaći: kao blaženici, ili zauvijek prokleti. Stoga nas evangelist i upozorava: *Pazite na se, da vam srca ne otežaju u proždrljivosti i pijanstvu i u životnim brigama*. Dok se brinete za život na zemlji i u vremenu, nemojte zaboravljati vječnost. ■

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Prorok nas Baruh sprema za božićevanje: *Skini, Jeruzaleme, haljine tugovanja i nesreće, odjeni se zauvijek ljepotom slave Božje!* Božić je čudesan dan svijeta i povijesti. K nama je stigla radost – Isus Krist. Kršćanin naprosto ne može ne odjenuti se njime u sakramentima. Kršćanin se ne usuđuje hodočastiti u susret Božiću bez ispovijedi i pričesti. To je naša božićna svečanost. Prorok ide i dalje: *Ustani, Jeruzaleme, stani na visoko!* Ako smo dosada bili i živjeli svakako, sad dolazi samo jedan način življenja: onaj po Bogu i u blizinama Božjim. Izmirimo se jedni s drugima, a nadasve: izmirimo se s Bogom u sakramentu svete ispovijedi. Bez toga nema Božića ni božićevanja.

I kamo sreće, budemo li o Božiću prevodili Pavlovu uputu: *Uvijek se u svakoj svojoj*

molitvi za vas s radošću molim. Molimo se jedni za druge, jer to je kršćaninov put u Božićnu radost. Molimo se i za svoju Hrvatsku! Živimo u njoj ponosno i sveto, bježeći od grijeha. Svojim življenjem blagoslivljajmo Hrvatsku! Kitimo je cvijećem molitve i dobrog življenja!

Čitajte imena državnika i vladara ondašnjeg svijeta. Dok su oni živjeli i djelovali, dogodio se Božić. A hoće li se dogoditi danas kad mi živimo? Ne zaboravimo uočiti pokorničku pojavu Ivana Krstitelja koji viče: *Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze!* Sâm Bog bijaše Hodočasnikom na našu zemlju – utjelovljenjem u Nazaretu, rođenjem u Betlehemu, životom u Palestini i smrću na Kalvariji. Pratimo ga na njegovu putu k nama i boravku među nama! ■

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Evo nas u predvorju Božića i božićne radosti! *Kliči od radosti, Kćeri sionska, viči od veselja, Izrael!* Kći sionska, Izrael – to smo mi, novozavjetnici danas. Mi smo oni, koji se spremamo za božićevanje i za dolazak Boga k nama. Koje li božićne izreke: *Gospodin, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, silni Spasitelj!* Koliki će i ovoga Božića biti i ostati bez te radosti! Molimo jedni za druge, budimo odgovorni za svoje susjede i za svoj Hrvatski narod. Hrvatska bi trebala postajati i biti moliteljica!

Božića nema bez radosti duše i srca. To je božićno odijelo Crkve i kršćana. Stoga i zove Pavao: *Braćo! Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se!* Radost je božićno odijelo na licima kršćana! A do nje se stiže *molitvom!* Pavao to još i pojačava:

Molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem! Zahvaljujmo Bogu koji k nama dolazi! Zahvaljujmo jedni za druge, jer bez drugih nitko ne može ni biti ni živjeti. Pogotovo o Božiću. Uvećavamo radost jedni drugih svojim zalaganjem!

I ne zaboravimo – na to nas upozorava Evanđelje – radost treba platiti pokorničkim življenjem. Zato ovo predbožićno evanđelje i dovodi pred nas jedinstvenog pokornika, koji stoji na razmeđu Staroga i Novoga zavjeta – Ivana Krstitelja, koji će biti preludij u Isusov javni nastup. Ivan je pripremio Isusu put, da Isus na nj stane. Tko će od nas u Hrvatskoj biti sličan Ivanu da svojim življenjem i djelovanjem priprema put Isusu u Lijepu Našu? ■

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Stigosmo k samom pragu božićevanja – posljednjoj nedjelji Došašća. Prorok nas okreće i vodi u sveti grad, koji nam postade najdražim gradom svijeta: I ti, Betleheme Efrato, najmanji među kneževstvima Judinim! Ovo treba prevesti. Betlehem znači kuća kruha. Efrata – kraj, domovina kruha. Naziv grada i kraja tumači i prevodi Isusov dolazak k nama. On je kruh života! Kruh za život svijeta! Kruh na putu u nebeski svijet. Jesmo li gladni toga kruha? Jesmo li nebeski hodočasnici ovdje na zemlji?

I gledajte čuda. U samo predvečerje Božićnog slavlja i radosti, liturgija nas okreće i vodi na Kalvariju. Isus se rodio, da za nas umre na Križu! Da u vatri svoje Muke i Smrti pripravi kruh za život svijeta! On je umro, da bismo mi živjeli! On je krenuo Križnim putem, da bismo mi stigli u nebeski svijet. Smijemo li o Božiću ostajati bez kruha života – bez pričesti?

Evanđelje dovodi pred nas najveću hodočasnica svih vremena – Mariju. Ovo je njezin prvi hodočasnički put u jedan dom, k jednoj obitelji. Ovo je i naslov njezina života. Marija će biti hodočasnica, dok je svijeta i vijeka. Svakome i svima – u susret! A nakon svih hodočašća, dok je živjela na zemlji, krenula je – kao jedinstvena hodočasnica – u nebo i u nebeski svijet. Odatle opet neumorno hodočasti prognanoj djeci Adamovoj po svem svijetu. Eno je po svem svijetu – sve do našeg Međugorja! Upitaj se, sestro i brate, hoće li njezino posljednje hodočašće biti k tebi – u času tvoje smrti. Evanđelje nas zove i poziva: da tako živimo, kako bi ova neumorna hodočasnica stigla k nama u času naše smrti! ■

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

Biskup krstio peto dijete obitelji Jurić u Gaju

Na blagdan sv. Mihaela Arkandela, 29. rujna, biskup Antun Škvorčević posjetio je Gaj te je u župnoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje i podijelio sakrament krštenja Josipu, petom djetetu obitelji Tome i Marije Jurić. Uz biskupa je koncelebrirao župnik Danijel Engelman, župnik susjednih župa Željko Benković te tajnik Josip Homjak. Biskup je u svojoj pozdravnoj riječi uputio čestitku i zahvalnost roditeljima Jurić, izrazio radost što na blagdan sv. Mihaela, borca za Božju pobjedu, može slaviti pobjedu života u jednoj brojnoj obitelji.

U homiliji je biskup protumačio sveta čitanja istaknuvši da je Mihael svojom vjernošću Bogu pobijedio u borbi protiv pobunjenih anđela. Povezao ju je s pobjedničkom Isusovom vjernošću Ocu do kraja, do u smrt i kazao kako je vjernost Bogu jamstvo pobjede na svim razinama našega života, pa tako i u braku. Zahvalio je obitelji Jurić za njezino svjedočenje vjernosti i potaknuo nazočne da je poštuju u njezinu služenju životu i hrvatskoj budućnosti.

Sakrament krštenja primilo petero djece u Voćinu

Na Misijsku nedjelju, 21. listopada, biskup Antun Škvorčević pohodio je Voćin te je u župnoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje i podijelio sakrament krštenja: Mateju, sedmom djetetu u obitelji Franje i Marije Jozić; Antunu, šestom djetetu u obitelji Izidora i Ljiljane Perić; Sandri, petom djetetu iz obitelji Sarafina i Aneline Čović; Niki, petom djetetu u obitelji Danijela i Olge Kristić te Marini, petom djetetu u obitelji Joze i Marije Tunić. Na početku euharistijskog slavlja biskup je pozdravio prisutne i spomenuo kako često dolazi u Voćin na različita hodočasnička slavlja, ali da je posebno radostan što na prvu nedjelju u Godini vjere, te na Svjetski misijski dan može biti s voćinskim župljanima u dragoj prigodi krštenja djece u pet njihovih obitelji. Čestitao je i zahvalio roditeljima što su po svojoj novorođenoj djeci još jedanput postali suradnici s Bogom i posvjedočili kako se žrtvom i ljubavlju gradi hrvatska budućnost i otvara Božja vječnost. Potaknuo je nazočne da zahvale Bogu za takve obitelji i svakodnevno mole za dar vjere, kako je preporučeno u Požeškoj biskupiji.

Dodao je da siromašne voćinske obitelji s brojnom djecom po suvremenim društvenim mjerilima nemaju ozbiljnije vrijednosti niti značenja, ali da su po Božjem kriteriju velike jer su se poput Isusa pretvorile u male, požrtvorne služitelje velike ljubavi i života kojeg ona rađa.

U Novoj Bukovici krštena Matea, šesto dijete u obitelji Šterl

Biskup Antun Škvorčević predvodio je 28. listopada središnje nedjeljno euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Novoj Bukovici te krstio Mateu, šesto dijete u obitelji Tomislava i Renate Šterl. Uz njih je obitelj Ivica i Danijele Dorinka donijela na krštenje Niku, svoje treće djetete. Nakon izraza dobrodošlice župnika Dražena Akmačića, biskup je kazao da se iskreno raduje što je ponovno u Novoj Bukovici na krštenju djece iz brojnih obitelji koje u Godini vjere svjedoče vjeru odjelotvorenu ljubavlju. Čestitao je bračnim supruzima na čvrstini njihove međusobne vjernosti i opredjeljenju za život te zahvalio što su novim ljudskim životom podarili Crkvi i domovini najveće blago. Biskup je dodao kako je znakovito što na ovoj svetoj misi prvi puta nastupa Boris Divković jučer zaređeni đakon iz njihove župe, kojega je također darovala Božja ljubav u jednoj obitelji. Čestitao mu je ređenje, zahvalio župi što ga je pratila molitvom te je pozvao nazočne da mu i nadalje budu duhovna potpora kako bi uskoro mogao biti promaknut za prezbitera i postati služitelj vjere Božjeg naroda u Požeškoj biskupiji.

Krštenje Gabrijela Horak i Marija Pejazić u Dežanovcu

U Dežanovcu, u župnoj crkvi sv. Bartola, biskup Antun Škvorčević predvodio je središnje nedjeljno euharistijsko slavlje 4. studenog, tijekom kojega je krstio Gabrijela, šesto dijete u obitelji Vencela i Mirele Horak te Marija, peto dijete u obitelji Joze i Gordane Pejazić. Pozdrav biskupu uputila je članica Župnog pastoralnog vijeća Zdenka Dobri, a cvijeće uručile Andreja i Petra, pripravnice za prvu pričest iz obitelji Horak i Pejazić. Biskup je u svojoj uvodnoj riječi pozvao nazočne da uoče ljepotu ovoga dana po prirodi obasjanog suncem, po činjenici postojanja svakoga od njih, po brojnim dobrim ljudima koji ih prate u životu i Božjoj ljubavi koja ih grli te da u pozitivnom raspoloženju jedni drugima i Bogu posvjedoče radost što su danas zajedno u crkvi. Dodao je da ljepoti ovoga dana daje posebnu snagu obitelj Horak sa svojim šestim djetetom i obitelj Pejazić s petim djetetom koje po krštenju žele povjeriti Isusu Kristu. Čestitao je roditeljima za nove ljudske živote, bogatstvo hrvatske sadašnjosti i budućnosti. Kazao je da je ovo slavlje u Dežanovcu jaka duhovna točka u Požeškoj biskupiji na početku Godine vjere i prigoda da se obnove u evanđeoskom vrijednosnom sustavu.

Pavle Primorac o buđenju žive vjere u Boga

Bez potpune predanosti Bogu nema promjena u životu

Vjera i ljubav na koju smo pozvani, a osobito u Godini vjere u kojoj se nalazimo, gorljivo nam nalažu da učinimo u svojem srcu korake „buđenja“ iz svoje vlastite učmalosti, uspavanosti i mlakosti ako se u njoj nalazimo, te probudimo živu vjeru u Boga koji je punina svega stvorenoga, punina milosti, snage, ljubavi i mira. Bez tih duhovnih vrijednosti, bez tih stvarnosti koje snažno i duboko zahvaćaju čovjekovo srce nema spasenja, nema istinske povezanosti s Bogom koji je samo svjetlo i ljubav. Upravo iz toga razloga bitno je raditi na tome kako bolje upoznati svoju katoličku vjeru, kako je produbljivati i postati kvalitetan i aktivan „ud“ Crkve kao živoga Tijela Kristova čija je on Glava.

Što je vjera?

Vjera je aktivno usklađivanje svojega života, svojih misli, svojega razuma i čitavog svojega postojanja sa živim Kristom koji se predao za nas na križu. Mnogi ljudi, pa čak i određeni dio kršćana još uvijek nije došao do unutarnje spoznaje što bi to mogla biti vjera. Kada spomenemo riječ „vjera“, uglavnom mislimo na onu vjeru u svakodnevnom životu. Netko nam izrekne neku tvrdnju, a naš razum od-

mah na tu tvrdnju pristane. Jest, to je vjera u antropološkom smislu, u onom ljudskom prizemnom aspektu. No, moramo znati da nam Crkva, osobito u svojem Katekizmu Katoličke Crkve kojega trebamo na osobit način izučavati u ovoj godini milosti, želi reći da je vjera nešto sasvim drugo.

Korist za dušu

Što znači „vjerovati u Boga“? Da li je dovoljno samo vjerovati u njega, vjerovati da on postoji, a onda ne imati ništa s njime? Kako kršćanstvo to tumači? Kako Biblija, Katekizam, sama Crkva gledaju na vjeru? Na koncu, kakva bi trebala biti naša vjera? Jest, vjera je vjerovanje u činjenicu da Bog postoji. No, to nije dovoljno. Nužno je i potrebno svojim srcem i bićem prionuti uz vjerske istine koje se nazivaju dogme. One su sadržane u molitvi *Vjerovanja*. Tu molitvu molimo na svakoj svetoj misi i u molitvi krunice. Dogma je, kako je napisao crkveni otac Ćiril Jeruzalemski „polet i odobravanje duše o nekoj stvari“, i dalje nastavlja da „to duši koristi“. Za što joj koristi? Sasvim je razumljivo da joj to koristi za vječno spasenje.

Življenje vjere

Nakon vjere u Boga i odobravanja vjerskih istina u dubini duše, nužan je i posljednji, a to je gotovo i najvažniji korak u životu kršćanina, a to je aktivno živjeti vjeru. Živjeti vjeru u obitelji, svojoj župnoj zajednici, na radnome mjestu, na bilo kojem mjestu gdje se kao kršćani pojavimo. Svagdje je nužno biti Isusov svjedok. Proučavanje Katekizma Katoličke Crkve, čitanje Biblije, primanje sakramenata, nadahnutost na životu svetaca koji su nam primjer u vjeri jest ono što je potrebno i nužno za naš osobni rast u svetosti u ovoj Godini. Samo na takav način ona će za nas biti puna milosti. Jer, Bog traži našu suradnju, našu vjeru, traži da se čitavim svojim srcem predamo njemu, njegovoj dobroti i ljubavi, te se na temelju te predanosti događa promjena života iz grijeha i duhovne smrti prema duhovnom životu i ljubavi.

Život u milosti

Da bismo bolje i kvalitetnije čitali i proučavali Katekizam Katoličke Crkve, potrebno je i nužno naglasiti njegovu temeljnu podjelu koja će nam pomoći da bolje proučimo sadržaj i temelje naše vjere u Trojedinog Boga. Prvi dio Katekizma sadrži *Ispovijesti vjere* te nam govori i tumači sadržaj značenja riječi „vjerovati“, a sadrži i Apostolsko i Nicejsko-carigradsko vjerovanje. Riječ je o vjeri u Boga, Oca, Sina Duha Svetoga, Crkvu Katoličku, uskrснуće mrtvih i vječni život – stvarnosti koje su nezaobilazne. Drugi dio govori nam o sakramentima čije je primanje bitno za naše spasenje. U sakramentima je prisutan Krist po Duhu Svetom i on nas čini svetim kršćanima, dostojnima svojega kršćanskog poziva. Treći dio tumači nam o životu vjere. Potiče nas i razjašnjava kako živjeti svoju kršćansku vjeru, kako izbjegavati grijeh i živjeti u milosti na temelju konkretnih objašnjenja raznih životnih situacija u svjetlu Božje Riječi i nauka Crkve. Četvrti dio govori nam o važnosti molitve u životu vjere s posebnim osvrtom na molitvu *Oče naš* koja je jedna od najsnažnijih i najdubljih molitava. I još nas je k tome sam Isus naučio moliti tu molitvu. Neka se zbog toga kroz naš duhovni i razumski napor obnavlja naš rast u vjeri da uzrastemo do one Punine koju sam Bog od nas očekuje. A svakome je od nas Bog darovao onoliko vjere koliko nam je potrebno za spasenje. Samo pokušajmo djelovati na način da ćemo tu vjeru neprestano umnažati, jer vjera čini čovjeku toliko divnih stvari. ■

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Vjekoslav Marić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Ni jedan brak ne može uspjeti bez spremnosti na žrtvu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Prije 65 godina, 10. studenog 1947. godine, Marija i Mato Lucić iz Zagrađa, župa Bučje, rekli su pred Bogom, župnikom, svjedocima, rodbinom i prijateljima da će se voljeti i poštovati do kraja života. Nakon 65 godina bračnog zajedništva na svečanom misnom slavlju podsjetili su se toga važnog događaja i obnovili svoje bračne zavjete. Slavlje je bilo tim veće jer je njihov sin Filip proslavio 20. obljetnicu svećeništva.

– Bila su to teška vremena poslije Drugog svjetskog rata. Ne volim se toga ni sjetiti. Od poznanstva do vjenčanja prošlo je dva mjeseca – prisjeća se 86 – godišnja Marija.

Mato, inače dvije godine mlađi od svoje supruge, na dan vjenčanja nije bio napunio još niti 19 godi-

na. Priznaje da je tada Marija bila ozbiljnija i pametnija od njega. –Mene su nagovorili da se oženim za Mariju jer je ona dobra. Izgleda da su me dobro nagovorili. Bilo je tada toliko teško da sam i odijelo za vjenčanje morao posuditi, a poslije sam odjeću posuđivao i kada sam išao na misu. Prvo odijelo sam si kupio kada sam počeo raditi u požeškoj ljevanici. Digao sam kredit kako bih ga mogao kupiti – kaže Mato koji svojoj

supruzi priznaje da je podnijela najveći teret u obitelji. Rodila je 11-ero djece, od čega je šestero živih, tri sina i tri kćeri. Imaju 17-ero unuka i 7-ero praunuka.

–Svaki dan smo molili u obitelji. Naša djeca su bila poučena o svim osnovnim kršćanskim vrijednostima. Drago nam je da nitko od njih nije skrenuo s toga puta, posebno što nitko u ono vrijeme nije završio u partiji. Toga nas je bilo najviše strah. Sretni smo i što je naš sin Filip nakon što je završio studij povijesti odlučio postati svećenik. Svu svoju djecu od rođenja pa nadalje pratimo molitvom – kažu Marija i Mato koji je 25 godina proveo na radu u Švicarskoj, do 65. godine života. S njim je 15 godina bila i Marija koja je otišla kako bi čuvala svoju unučad.

Za uspjeh bračne zajednice, kažu oboje, važna je vjera i spremnost da se podnese žrtva. –U svakom braku ima loših i dobrih dana. Jednoga dana misliš da je tako loše da će svijet propasti, ali već idućeg dana sve bude dobro. Bez spremnosti na trpljenje ni jedan brak ne može uspjeti. Ako sam bila ljuta ili je on bio ljut, nikada nisam pomislila da se treba rastaviti. Uvijek smo jedno drugom znali oprostiti nakon uvrede – kaže Marija koja je Bogu zahvalna i za dobro zdravlje.

–Nemamo više nikakvih želja, samo Bogu zahvaljujemo za mnoga dobra koja smo primili. Možda sve to nismo ni zaslužili – poručuju Marija i Mato koji su tijekom života rado hodočastili. Ona je 50 puta bila u Mariji Bistrici, a zajedno su bili dva puta u Rimu, tri puta u Lurdu, dva puta u Fatimi, u Međugorju, Aljmašu, Ilači, više puta u Voćinu i Pleternici i drugim svetištima. ■

Štefanija Pizent više od 50 godina je glavna počimalja u župnoj crkvi u Uljaniku

Moli se Majci Božjoj Bistričkoj za dobar glas i zdravlje

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Vedra, nasmijana i uvijek spremna za pjesmu na misi u svojoj župnoj crkvi Gospe Lurdske u Uljaniku. To je ukrajno Štefanija Pizent iz Hrastovca na čijim je krhkim plećima već 86 godina! Usprkos poznim godinama, glas bake Štefanije još je zvonak i, kažu mnogi, dok se on prvi ne zaori na početku svake pjesme, nema dobrog pjevanja u crkvi. –Glas me služi, ali i zdravlje. Noge me još ne bole pa često na misu u Uljanik idem i pješice. A odavde iz sela do tamo su tri kilometra – zadovoljno je kazala baka Štefanija. Da Štefanija ima lijep glas primijetio je još njen učitelj u rodnoj Podravini pa je preporučio da zapjeva u crkvi. –Nije mi se dalo, htjela sam ići u pjevačice. Ali, mama je strogo rekla: Ići ćeš ti u polje pa ćeš po polju pjevati! – prisjetila se kroz smijeh baka Štefanija. U Hrastovac se, dodala je, doselila krajem II. svjetskog rata, a što je ipak zapjeva u crkvi zaslužan je bivši župnik iz Uljanika Ivan Lončar.

– Tamo su već bile pjevačice, a onda je on okupio nas kao 'mlade počimalje. Bilo nas je šest i mi smo imale prve glasove. Bio je strog, ali nas je naučio sve božićne, uskršne i marijanske pjesme. Od te skupine nekad mladih počimalja sve su zbog starosti i bolesti prestale pjevati, ostala sam još samo ja – s pomalo sjete u glasu rekla je baka Štefanija. Iako ju je još župnik Lončar naučio mnogim pjesmama, Štefanija kaže kako je poslije njegovog odlaska sama nastavila učiti. Tako i sada redovi-

to sluša Katolički radio i Radio Međugorje pa kad čuje neku pjesmu, nastoji ju zapamtiti. – Par puta ju odslušam i odmah zapamtim melodiju. A onda uzmem knjige u kojima pišu tekstovi i naučim ih. Na taj način sam naučila pjesme "Veselo braćo" i "Nebo gori, zemlja blista" koje se kod nas u crkvi prije nisu pjevale, a sada ih pjevamo – objasnila je Štefanija uz koju trenutno kao glavne počimalje u animiranju pjevanja u crkvi sudjeluju i Vera Šlegl i Štefica Filipović. Inače, osim u crkvi, baka Štefanija se redovito moli, a i pjeva, i kod kuće. Kad god joj se ukaže prilika odlazi i na hodočašća u Mariju Bistricu gdje je, kaže, bila ni sama ne zna koliko puta. –Svaki dan se u molitvi preporučim Majci Božjoj Bistričkoj. Molim ju za dobar glas i zdravlje kako bi što duže mogla u crkvi pjevati Bogu – rekla je na kraju baka Štefanija. ■

